

ครึ่ง เซียน ปาร์ตไทม์ 非職業半仙 1

拉棉花糖的兔子
ลาเหมียนฮวาทังเตอะกู่จื่อ เขียน
isamare แปล
Kuro Hyon วาด

ครึ่งเซียนพาร์ทไทม์

I

非職業半仙

ลาหมียนฮว่าถึงตอะหู่จื่อ

เขียน

isamare

แปล

Lilac

คำนำสำนักพิมพ์

ยินดีต้อนรับผู้อ่านทุกท่านสู่สวน Lilac ค่ะ

ครั้งเขียนพาร์ตใหม่ ผลงานของลาเหมียนฮว้างตะอะหู่จื่อ เรื่องนี้คือนิยายวายแนวเซียนปัจจุบันที่เราภูมิใจนำเสนอให้กับผู้อ่านทุกท่าน ด้วยเนื้อหาที่สนุกตื่นเต้น แฝงด้วยมุกตลกจัดเต็มทั้งสี่เล่ม

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวของเซี่ยหลิงหย่าผู้เกิดมาพร้อมกระดูกเซียนและพรสวรรค์ ที่ได้รับการฝึกในการฟื้นฟูกิจการอารามเต๋า ขณะเดียวกันก็ต้องช่วยกำจัดปีศาจ โดยมีผู้ช่วยเหลือคนสำคัญคือ ซื่อฉางเสวียน นักพรตขรवास ผู้โดดเด่น แถมยังหน้าหนึ่งสุดๆ พร้อมด้วยสองเทพพราญกระซิบที่น่ารักน่าหยิกสุดๆ

มาเอาใจช่วยบอสเซี่ยกับนักพรตซื่อไปด้วยกันนะคะ

ด้วยรัก

แม้มีความเป็นไปได้เพียงน้อยนิด
แต่ใครจะรู้ล่ะว่าจะคลำเจอกระดูกเดินดาราชิ้นเดียวกับเขาไหม
ทว่านอกจากกล่อมเนื้อก็คล้ายว่าไม่มีกระดูกชิ้นพิเศษแล้ว
เฮ้อ ไม่นึกเลยว่านักพรตชื่อจะเป็นพวกซ่อนรูป
เซียหลังหยาคิดอยู่ในใจ
เซียหลังหยางเยนอย่างไม่ใส่ใจ
กลับเห็นว่าชื่อนางเสวียนลิมตาตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้
ตอนนี้กำลังมองเขาอยู่
เซียหลังหยา “...”
ดูเขาสี! กระแทกนายเมื่อก็ยังไม่ตื่น แต่พอคลำกลับตื่นแล้ว!

บทที่ 1

กระตุกเดินดารา

เมืองหน่วหยาง ในเดือนมิถุนายนร้อนอบอ้าวเสียยิ่งกว่าปีที่แล้ว ฝนไม่ตกมาหลายวัน ลมที่พัดเอื่อยมายังเจือโอร้อน

เวลานี้นักศึกษาคนหนึ่งรีบร้อนเดินออกมาจากอาคารเรียนสามของมหาวิทยาลัยเซวียตงที่ตั้งอยู่ในเขตชานเมืองหน่วหยาง เขาสวมสเวตเตอร์สีดำแดงกับกางเกงยีน เครื่องหน้าทั้งห้างดงาม ผิวพรรณขาวผ่อง งดงามได้ตา ทำให้ดูราวกับว่าดวงตาของเขายึดอยู่ตลอดเวลา สร้างความประทับใจแก่ผู้คนที่ได้ย่ายาย

เพิ่งวิ่งมาถึงแปลงดอกไม้หน้าตึกก็พลันมีคนชะโงกหน้าออกมาจากหน้าต่างอาคารเรียนสอง ก่อนจะตะโกนใส่นักศึกษาคนนี้ “เซี่ยหลิงหย่า ทำไมรีบกลับล่ะ คราวหน้าต้องเลี้ยงข้าวทุกคนด้วยนะ!”

นักศึกษาที่ถูกเรียกว่าเซี่ยหลิงหย่าหันกลับไปตอบ “ผมมีธุระที่บ้านนะครับ อาจารย์ฟาง ไว้เลี้ยงชูปหมาล่าทุกคนเองครับ!”

อาจารย์ฟางมองเซี่ยหลิงหย่าวิ่งไป แล้วก็หันกลับมาพร้อมรอยยิ้มบนหน้า วันนี้เป็นวันสอบอภิปรายวิทยานิพนธ์จบการศึกษาของนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการการเงินของมหาวิทยาลัยเซวียตง ทั้งสาขามีเพียงเซี่ยหลิงหย่าที่กลับไปเร็วที่สุด คล้ายว่ามีธุระที่บ้านจึงเพียงทักทายอาจารย์สั้นๆ เท่านั้น

แม้ว่าอาจารย์ฟางไม่ใช่ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ของเซี่ยหลิงหย่า แต่ก็เคยสอนเขามาก่อน เขาเพิ่งเดินมาจากห้องเรียนข้างๆ เวลานี้ก็เอื่อยถามด้วยความ

สนใจ “จะว่าไปแล้วเหมือนไม่เคยได้ยินว่าเซี่ยหลิงหย่าไปฝึกงานที่ไหนเลย วิทยานิพนธ์เขาเป็นยังไงบ้าง”

หลักสูตรของพวกเขาคือรวมการฝึกงานกับวิทยานิพนธ์เข้าด้วยกัน และอนุญาตให้นักศึกษาเลือกหัวข้อเกี่ยวกับการฝึกงานเป็นหัวข้อในวิทยานิพนธ์ได้ แม้ไม่ใช่ระบบบังคับ แต่นักศึกษาส่วนใหญ่ต่างทำกันแบบนี้

อาจารย์ที่ปรึกษาของเซี่ยหลิงหย่าได้ยินแบบนี้ก็เผยสีหน้าแปลกใจ ก่อนจะหยิบรายงานฝึกงานออกมาแล้วเลื่อนไปตรงหน้าอาจารย์ฟางพลางกล่าว “วิทยานิพนธ์เขียนได้ดีทีเดียว ส่วนหน่วยงานที่ฝึกงาน...”

อาจารย์ฟางยื่นหน้ามองตราหน่วยงานที่ประทับไว้ด้านบนด้วยความใคร่รู้ ทันใดนั้นก็รู้สึกสับสน “อารามเป่าหยาง¹ แห่งเมืองหนิงหยางในมณฑลเซวี่ยซาน ประเทศจีน? เขาไปทำอะไรที่นั่น ฝึกงานในอารามแต่ก็ได้เหรอ”

เมื่อลองอ่านดูคร่าว ๆ ก็พบว่าหัวข้อวิทยานิพนธ์เกี่ยวข้องกับอาราม เป่าหยางจริง ๆ เป็นวิทยานิพนธ์ที่เป็นเอกลักษณ์ต่างไปจากหัวข้อหลากหลายของนักศึกษาคนอื่น ๆ

อาจารย์ที่ปรึกษาเกาศีระสะท้อนกล่าว “ตอนแรกผมก็คิดแบบนี้เหมือนกัน ยังคิดอยู่เลยว่าอารามแต่มีตราประทับเป็นทางการด้วยเหรอ แต่เอาเข้าจริง ก็มืดมดทุกอย่าง เสนอตำแหน่งให้ด้วยก็ยังได้ ขนาดนักศึกษาในสาขาข้าง ๆ ยังเข้าฝึกงานที่ห้างสรรพสินค้าหน้ามหาวิทยาลัยได้เลย แล้วทำไมจะฝึกงานที่อารามแต่ไม่ได้ล่ะ อีกอย่าง ผมลองถามแล้ว ดูเหมือนว่าลุงของเขาเป็นเจ้าของอารามแต่ด้วย”

อาจารย์ฟางถึงกับหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก “เซี่ยหลิงหย่าคนนี่...คงไม่คิดหางานทำแล้วแน่นอน เข้าสังกัดในหน่วยงานของญาติตามสะดวก เขาไม่ใช่มาสอบปริญญาโทไม่ผ่านเลยเตรียมตัวจะสู้ต่ออีกครั้งหรือหอกหรือ”

“ผมก็คิดจั้นละ” ข้าง ๆ ยังมีนักศึกษาอออยู่ ทั้งสองไม่ค่อยกันมากกว่านั้น จบบทสนทนาลงเพียงเท่านี้

¹ เป่าหยาง (ปา่ฟง) แปลว่า โอบกอดหยาง

โรงพยาบาลใจกลางเมืองหนิวหยาง

เชี่ยหลิงหย่าเปิดประตูห้องพักรักษาผู้ป่วยอย่างระมัดระวัง ภาพที่ปรากฏแก่สายตาเป็นชายชราผมหงอกใบหน้าซีดเซียวนอนอยู่บนเตียงผู้ป่วย เขารับสุดลมหายใจลึกๆ เดี๋ยวก็ไม่ก้าวก็ไปถึงเตียงผู้ป่วย “คุณลุงครับ?”

ชายชราตัวเล็กคนนี้เป็นหว่องอวี้จี้ ลุงของเชี่ยหลิงหย่า ออกบวชเป็นนักพรตตั้งแต่อายุสิบสี่ ตอนนี้เป็นเจ้าอารามและเป็นสมาชิกเพียงคนเดียวของอารามเป้าหยาง ตนเองที่เฒ่าตนเองมากกว่าสิบปีแล้ว

หลายเดือนก่อนเชี่ยหลิงหย่าเพิ่งไปขอความช่วยเหลือจากหว่องอวี้จี้เรื่องประทับตราฝึกงาน ไม่คิดเลยว่าเมื่อได้พบกันอีกครั้ง หว่องอวี้จี้ดูเหมือนแก่ลงหลายสิบปี ทำให้เชี่ยหลิงหย่าตกใจกลัวอย่างที่สุด “คุณลุงเป็นอะไรหรือเปล่าครับ?”

เมื่อหว่องอวี้จี้เห็นเชี่ยหลิงหย่าก็มีสีหน้าสงบลงเล็กน้อย เขาออกแรงเอื้อมไปควานหาของบางสิ่ง เชี่ยหลิงหย่าจึงรีบเข้าไปช่วยหา แล้วก็ความจอกล่องไม้ใบหนึ่งใต้เตียง เมื่อหยิบออกมาดูแล้วก็คุ้นตา หากเขาจำไม่ผิดสิ่งนี้อยู่ข้างในคอกเป็นกระบี่ไม้เล่มหนึ่งที่หว่องอวี้จี้แทบจะไม่เคยใช้ห่างตัวเลย เป็นของโบราณไว้ใช้ประกอบพิธีกรรมที่สืบทอดต่อกันมาในอารามเต้าของพวกเรา ชื่อว่ากระบี่ตรีรัตน์

“เสี่ยวหย่า เวลาของลุงใกล้หมดแล้ว” หว่องอวี้จี้เอ่ยปากพูดประโยคแรกก็ทำเอาเชี่ยหลิงหย่าตกใจมาก เขาไม่มีแรงพูดคุยนานนัก เพียงจับเชี่ยหลิงหย่าให้ฟังตนพูดจนจบ

“หลานเก็บกระบี่ตรีรัตน์เอาไว้ ลุงทำพิธีกรรมไว้แล้ว เมื่อลุงจากไปแล้วอารามเป้าหยางจะเปลี่ยนเป็นชื่อของหลานแทน ตอนนี้อารามประสบความสำเร็จในด้านการเรียน ไม่มีอะไรต้องกังวลอีก ลุงเป็นห่วงแค่เรื่องเดียวก็คือยังไม่ทันได้รับลูกศิษย์ ไม่ได้ถ่ายทอดหลักการเท่าไร ให้ต่อไปถ้าหลานมีเวลาวางก็ช่วยลุงดูหน่อยว่าพอจะหาลูกศิษย์ได้บ้างไหม...แต่ก็คงยากอยู่เหมือนกัน” หว่องอวี้จี้แค่นหัวเราะเยาะตนเอง “ครึ่งชีวิตแรกมันใจในตัวเองและมีความทะเยอทะยานครึ่งชีวิตหลังหมดไปอย่างรวดเร็ว ทำให้อาจารย์ผิดหวังแล้ว แม้แต่ศิษย์สักคนยังไม่มี เกรงว่าคงไม่ตายตาหลับ”

แม่ของเซียหลังหย่าจากไปตั้งแต่ยังสาว ตอนเด็กๆ พ่อก็งานยุ่ง เขาจึงได้กินข้าวกับคุณลุงบ่อยครั้ง มีความผูกพันกันอย่างลึกซึ้ง แต่เมื่อเห็นสภาพของคุณลุงในตอนนี้นำตากก็แทบไหลออกมา “คุณลุงอย่าทำให้ผมตกใจสิ ตายอะไรกัน พุดจาน่ากลัวขนาดนั้น ถ้าคุณลุงไม่มีลูกศิษย์ก็รับผมแทนแล้วกัน ผมจะกราบค่านับเป็นอาจารย์ตอนนี้เลย คุณลุงเคยบอกว่าผมมีคุณสมบัติที่จะเป็นเซียนไม่ใช่หรือ”

หวังอวีจี้ทั้งหัวเราะทั้งเจ็บปวดใจ ตำหนิแต่เจือรอยยิ้มบางๆ “เด็กโง่ หลานยังคิดจะเป็นเซียนอีกหรือ กระตุกขึ้นนั้นของหลานคงออกมาผิดรูป ถ้าลุงรับหลานเป็นศิษย์ อาจารย์ของลุงคงไม่ต่อว่าอะไร แต่แม่หลานต้องรอหยิกลุงอยู่ข้างล่างนะ”

เซียหลังหย่าเริ่มรู้ตั้งแต่ตอนประถมว่าอาชีพของคุณลุงนั้นต่างจากวิทยาศาสตร์ที่คุณครูสอนลิบลับ ขนาดหนังสือ *ใกล้ชีวิตวิทยาศาสตร์* ยังอธิบายหลักการส่วนนั้นไม่ได้ แต่เมื่อคุณลุงซึ่งทำนายได้แม่นเหมือนเซียนพุดถึงเวลาตายของตัวเองก็ทำให้เขาหวาดกลัวมาก

เซียหลังหย่าผินยิ้ม เอ่ยถาม “คุณลุงครับ หมอบอกว่าผลตรวจเป็นยังงี้บ้าง ผมตามพ่อมาดีกว่า เราจะย้ายโรงพยาบาลกัน เหมือนว่าพ่อจะรู้จักหมอที่อีกโรงพยาบาลหนึ่ง”

หวังอวีจี้ส่ายหน้า “อายุขัยลุงใกล้หมดแล้ว พวกเราลุงหลานใช้เวลานี้คุยกันให้มากที่สุดกว่า”

เซียหลังหย่ากล่าวอย่างไม่อยากเชื่อ “แต่ทำไมถึงกะทันหันแบบนี้... ครั้งก่อนตอนที่ผมเจอคุณลุงยังดี ๆ อยู่เลย”

“ไปสะสมเรื่องบางอย่าง ตะบะไม่แก่กล้าพอก็อย่างนี้แหละ” หวังอวีจี้พุดเสียงเบา ทว่าจับพลันก็มีชีวิตชีวาขึ้น ทั้งยังมีแรงบีบไหล่เซียหลังหย่า “เก็บกระบี่ไว้ให้ดี หากอนาคตลูกศิษย์ที่ลุงไม่เคยพบหน้ามีวาสนาได้กราบเข้าสำนักลุง หลานก็ส่งต่อให้เขา สมุดบันทึกเหล่านั้นยังเก็บไว้ที่เดิม หลานจำได้ใช่ไหม

“เสียวหย่า หลานยังจำได้ไหม ตอนที่หลานอยู่มัธยมปลายปีหนึ่งยังใช้ชีวิตไร้สาระ กลางดึกก็ชวนกันปีนกำแพงกับเพื่อน ขโมยกระบี่ตรีรัตน์ของลุง

ไปขับไล่สิ่งชั่วร้ายที่บ้านเขา ที่จริงแล้วตอนนั้นลุงนึกเสียใจอยู่บ้างที่บอกพ่อแม่หลานว่าจะไม่มีวันรับหลานเป็นศิษย์ กระดูกเดินดารา นั้นเป็นพรสวรรค์ ยอดเยี่ยมอย่างที่ตำนานว่าไว้จริง ๆ ลุงไม่เคยสอนหลานเลย แม้แต่นิดเดียวก็ไม่เคย หลานอาศัยแอบดูแค่ไม่กี่ครั้งก็ใช้กระบี่ตรีรัตน์ได้แล้ว

“แต่ก็ไม่รู้ทำไม ภายหลังนิสัยของหลานก็เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ หลานเริ่มทุ่มเทเวลาไปกับการเรียนหนังสือ ผลการเรียนก็เปลี่ยนไปในทางที่ดี ชั่วพริบตา แถมยังสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ด้วย เหมือนที่แม่หลานเคยบอกไว้ ก่อนหน้านั้นไม่ผิด เด็กควรตั้งใจเรียนหนังสือให้มาก

“ตอนที่ลุงยังเด็กก็แอบดูอาจารย์ทำงานเหมือนกัน แต่พวกเราในตอนนั้น ไม่เหมือนหลาน...”

...

ยิ่งหวังอวีจี้เอ่ยถึงเรื่องราวในวันวานก็ยิ่งมีเรี่ยวแรง ใบหน้าเริ่มมีเลือดฝาด หลายส่วน กลับกลายเป็นเชื้อเพลิงหย้าแทนที่หน้าเริ่มซีดลงทุกขณะ

ประกายแสงวาวขึ้นในห้วงความคิดของเชื้อเพลิงหย้า เขายื่นมือไปกอดกึ่งเรียกพยาบาล พร้อมทั้งลุกขึ้นกล่าว “คุณลุงครับ ผมจะไปตามหมอ คุณลุงไม่ต้องเป็นห่วง กลับไปแล้วผมจะไปทำงานที่อารามเต๋าของคุณลุง เราจะรับลูกศิษย์เข้ามาหลายสิบคนเลย ถ้าที่ไม่พอก็ขยายที่เพิ่ม...”

หวังอวีจี้กลับยื้อข้อมือของเชื้อเพลิงหย้าด้วยเรี่ยวแรงที่เพิ่มขึ้นจนทำให้อีกฝ่ายขยับตัวไปไหนไม่ได้ “เสียเวลา หลานบอกเขาด้วยว่าสิ่งที่ตรีรัตน์ฝึกฝน ไม่ใช่กระบี่ แต่เป็นจิตใจ”

“เขา” ที่ว่าคงหมายถึงลูกศิษย์ของหวังอวีจี้ที่ไม่ทราบว่ายู่ที่ไหนคนนั้น เชื้อเพลิงหย้าร้องไห้โฮ รับคำว่า “ผมสัญญา!”

ถนนคนเดินจินก๊วยในเมืองหนิวหยางมีสถาปัตยกรรมรูปแบบเดียวกันทั้งหมด ตั้งแต่หัวถนนจนสุดปลายถนน ไม่ว่าจะเป็นร้านเสื้อผ้า ร้านของทำมือ หรือร้านอาหาร ล้วนหาหน้างานนอกด้วยสีฟ้าอมเทาแบบเดียวกัน มีป้ายชื่อร้านเป็นสีน้ำตาลอมแดง มุมชายคาที่ยื่นออกมาเป็นสไตล์โบราณที่ไม่ได้รับการเอาใจใส่

ถัดจากถนนคนเดินจินก๊วยคือลานจัตุรัสหลี่หมิง บริเวณที่บรรจบกันนั้น

มีประตูหน้าขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่ ก่อสร้างแบบเดียวกันกับถนนคนเดิน บ้ายด้านหน้าเป็นสโตร์เดียวกัน เขียนอักษรตัวใหญ่ว่า ‘อารามเป้าหยาง’

ความจริงหากยื่นสังเกตจากระยะไกลสักหน่อยก็จะพบว่า นอกจากกำแพงข้างนอกที่เป็นสโตร์โบราณแล้ว หลังคาของสิ่งปลูกสร้างที่เผยออกมาวาง ๆ ก็เต็มไปด้วยกลิ่นอายของยุคสมัย แต่เพราะอารามมีประตูหน้าสโตร์โบราณแบบเดียวกับบริเวณโดยรอบ ทำให้แม้มีคนเดินเล่นบนถนนคนเดินมาก แต่ก็ไม่มีความสนใจอารามแห่งนี้แม้แต่หน่อย

หลายเดือนมานี้ประตูอารามเป้าหยางปิดสนิท จนกระทั่งตอนนี้ที่เชี่ยหลิงหยากับพ่อไชประตูเปิด พวกเขาเพิ่งจัดงานศพของหวังอวี๋จี้เสร็จสิ้นไปอย่างเรียบง่ายตามความต้องการตอนยังมีชีวิตอยู่ของเขา

ภายในอารามเป้าหยางใหญ่กว่าที่เห็นภายนอกมาก หลักๆ เป็นเพราะได้แบ่งพื้นที่หน้าประตูให้คนอื่นเช่า ปรับปรุงเป็นร้านขายหนังสือพิมพ์ขนาดเล็ก แม้มองจากข้างนอกแล้วจะดูเล็กแคบมาก แต่ในความเป็นจริงแล้วกว้างกว่าสิบห้าเมตร อีกทั้งเมื่อเดินเข้าไปข้างในก็ยิ่งกว้างมากกว่านั้นอีกเล็กน้อย

แตกต่างจากประตูกลางเก่ากลางใหม่ ภายในอารามเป้าหยางค่อนข้างมีกลิ่นอายโบราณ บนพื้นปูด้วยหิน ไม้กระดาน และก้อนอิฐสีดำ เมื่อเข้ามาแล้วก็ราวกับเป็นอีกโลกหนึ่ง

ตอนนี้สิทธิ์ในการครอบครองสถานที่แห่งนี้เป็นของเชี่ยหลิงหย่าแล้ว แต่เพราะไม่ได้มาที่นี่นานมากแล้วจึงถือโอกาสสำรวจให้ทั่วก่อน

ผู้เป็นพ่อวางกระเป๋าเดินทางของเชี่ยหลิงหยาลง แนนอนว่ามีกระเป๋าของเชี่ยหลิงหย่าแค่คนเดียวเท่านั้น ตัวเขาทำงานอยู่ในเมืองและกลางานเพื่อมาที่นี่ยังต้องกลับไปทำงานต่อ เขาเอ่ยถาม “ตัดสินใจดีแล้วใช่ไหม”

เชี่ยหลิงหยามองพ่อแล้วตอบ “พ่อไม่ต้องเป็นห่วงหรอกน่า ผมไม่ออกบวชแน่นอน ผมยังอยากต่อปริญญาโทอยู่นะ แต่อยู่ที่นี้จะช่วยทำความปรารถนาของคุณลุงให้สำเร็จได้ง่ายกว่า”

มุมปากของพ่อกระตุกสองครั้ง เริ่มใจฝ่ออย่างเลี่ยงไม่ได้ “...พ่อแค่กลัวว่าลูกจะลำบาก อารามของคุณมีแต่ความเจียบเหงา ไม่มีอะไรดึงดูดผู้คน”

เชี่ยหลิงหยากล่าว “นั่นก็จริง ตอนนี้จะหาภิกษุหรือนักพรตสักรูปต้อง

ระบุเงินเดือนชัดเจน แต่ผมจะพยายามแล้วกัน”

...

หลังส่งพ่อกลับไปแล้ว เชียหฺลึงหยาก็เก็บกวาดห้องของหวังอวีจี้พักหนึ่ง พร้อมทั้งนำกระบี่ตรีรัตน์ไปเก็บไว้ในห้องของตนเองด้วย เมื่อเห็นกระบี่ เชียหฺลึงหยาก็หวนคิดถึงคำพูดของคุณลุงแล้วก็รู้สึกเศร้าใจอยู่ลึก ๆ

สมุ้ฉบับที่กัที่หวังอวีจี้เอ่ยถึง เชียหฺลึงหยาก็จัดเก็บให้เป็นระเบียบด้วยเช่นกัน บันทึกเหล่านี้เป็นของตกทอดจากรุ่นสู่รุ่นของบุพพจารย์ อนาคตหาก ลูกศิษย์ที่ไม่เคยพบหน้าของหวังอวีจี้ได้เข้ามาว่าเรียนในสำนักก็ต้องพึ่งพำบันทึกเหล่านี้แล้ว

ก่อนตายหวังอวีจี้อนุญาตให้เชียหฺลึงหยาเปิดอ่านดูได้ อีกอย่าง ถ้าไม่เปิดอ่าน เาเองก็ไมรู้เหมือนกันว่าจะช่วยหวังอวีจี้สะทาลูกศิษย์อย่างไร

บันทึกมีหลายเล่ม อีกทั้งคนรุ่นก่อนก็มีมากมายเพียงนั้น ไหนจะเนื้อหา อันซับซ้อนที่ต้องศึกษา โชคดีว่าสมัยที่หวังอวีจี้คัดลอกได้จัดเป็นหมวดหมู่และ เขียนหมายเหตุกำกับเอาไว้แล้ว

เชียหฺลึงหยาเปิดเล่มไปเจอบทหนึ่งที่ว่าด้วยคำบรรยายวิชาวรลัษณ์² ประโยคแรกก็คือ ‘ผู้มีกระดุกเขียนที่หน้าอก ชื่อเรียกระดุกเดินดารา’

ความรู้สึกคุ้นเคยนี้ทำให้เชียหฺลึงหยาเหม่อลอยเล็กน้อย

ครั้งล่าสุดที่ได้ยินคำว่า ‘กระดุกเขียน’ เป็นตอนที่เชียหฺลึงหยารนหาที่ตาย สมัยประถม หวังอวีจี้หลุดปากกล่าวออกมาโดยไม่ตั้งใจ ทำให้เชียหฺลึงหยารู้ว่า ตัวเองมีกระดุกเขียนที่หน้าอก

กระดุกเขียนคืออะไร

ผู้มีกระดุกเขียนที่หน้าอก ชื่อเรียกระดุกเดินดารา กระดุกเขียนเรียก อีกชื่อหนึ่งว่ากระดุกเดินดารา อธิบายแบบนี้ก็แล้วกัน ในภาคทฤษฎีของลัทธิเต๋า กล่าวว่า ผู้ที่มีกระดุกเดินดาราขึ้นนั่งอกขึ้นมาจะมีชื่อจารึกในบันทึกเขียน หมายความว่า เป็นผู้มีความเชื่อ!

พูดแบบนี้ก็อาจจะดูเพ้อเจ้อเกินไปหน่อย แต่ครั้งโบราณเคยมีบันทึกว่า

² ศาสตร์ในการดูลักษณะรูปร่าง หน้าตา ท่าทางของคน เพื่อทำนายนิสัย

ผู้มีกระดูกเดินดาราล้วนเป็นผู้บุกเบิกสร้างสำนักเต๋า และยังเป็นผู้เก่งกาจที่นำพาสำนักไปสู่ความรุ่งเรืองได้อีกด้วย

ในตอนนั้นหวังอวีจี้ก็ปลงตกเช่นกัน เขาบอกว่า ‘อาจารย์เคยบอกลุงว่า ปู่ชนมีทั้งผู้ที่บำเพ็ญตบะมาชั่วชีวิตแต่ติดอยู่นอกสำนัก มีทั้งผู้ที่นั่งสมาธิหลายสิบปีจนบรรลุถึงสัจธรรม และก็มีทั้งผู้ที่ใช้เวลาสิบหกชั้นบรรลุเป็นเซียน!’

‘ยิ่งเข้าสู่สำนักก็ยิ่งเน้นหนักเรื่องพรสวรรค์ เลี้ยวหยามีพรสวรรค์แบบนี้ มิน่า ถึงเข้าใจได้แม้ไม่มีครูสอน!’

‘เข้าใจอะไร ขนาดภาษาอังกฤษสักตัวเขายังอ่านไม่ออก!’ พ่อของเขาต่อว่าพลางยกมือตบท้ายทอยของเซียะหลิงหย่าที่กำลังลำพองใจหลังได้ยินสิ่งที่หวังอวีจี้พูด

แน่นอนว่าเป็นยุคสมัยใหม่แล้ว การบำเพ็ญตบะไม่สู้สอบเข้ามหาวิทยาลัย หลังจากที่เขาหลิงหย่าล่องลอยดุจเซียนไปช่วงหนึ่ง เมื่อได้พบเหตุการณ์บางอย่างแล้วก็หุ่มเทเวลาไปกับทะเลแห่งการเรียนรู้ ไม่ได้แอบมองคุณลุงของเขาทำกิจกรรมมมายอีกเลย

เมื่อก่อนผลการเรียนของเซียะหลิงหย่าแย่มาก แต่คนไม่เอาถ่านเมื่อกลับใจได้แล้วยังมีค่ามากกว่าทอง หลังได้หุ่มเทไปกับการเรียนหนึ่งปี ในที่สุดก็สอบผ่านรอบสอง³ ระดับท้องถิ่นมาได้

อีกอย่าง เซียะหลิงหย่าเหมือนได้เรียนรู้ถึงรสชาติของชีวิต หลังเข้ามหาวิทยาลัยแล้วก็จมอยู่ในมหาสมุทรแห่งปัญญาเช่นกัน เน้นนานไม่อาจถอนตัวได้ อยู่ได้พูดถึงกระดูกเดินดาราหรือเวทมนตร์คาถาอะไรนั่นเลย

...

เซียะหลิงหย่าได้สติกลับคืนมาก็ออดถอนใจเล็กน้อย เขาถือสมุดบันทึกพลางพูดในใจว่า ‘คุณลุงไม่ต้องเป็นห่วงนะ คนที่มีกระดูกยอดเยี่ยมเหมือนผมอาจหาได้ยากในโลกนี้ แต่ผมจะพยายามช่วยคุณลุงตามหาเจ้าอารมณ์คนใหม่ให้ได้โดยเร็วแน่นอน!’

ลูกศิษย์ของหวังอวีจี้มีฐานะเป็นผู้สืบทอดสำนักของเขา แน่แน่นอนว่าต้อง

³ การสอบเข้ามหาวิทยาลัยมีสามรอบ รอบที่สองคือสอบเข้าในสาขาวิชาทั่วไป

เป็นเจ้าของอารามคนต่อไป ตำแหน่งนี้ไม่ได้ขัดต่อสิทธิ์ในการครอบครองสถานที่นี้ของเซียหลิงหย่าแต่อย่างใด แต่เซียหลิงหย่าทบทวนดูแล้ว หากอีกฝ่ายฟังพาได้จริงๆ ถ้าอย่างนั้นเขาก็จะยกสิทธิ์ทั้งหมดให้

แต่สิ่งที่พ่อของเขาพูดก็ถูก อารามเป้าหยางมีแต่ความเงิบเหงา คงยากจะดึงดูดผู้คน

เซียหลิงหย่าได้ดูบัญชีของอารามแล้ว รายรับรายจ่ายของอารามเป้าหยางไม่ซับซ้อน เมื่อก่อนคุณลุงยังพอมีรายรับจากทางอื่นอยู่บ้าง รายรับที่แน่นอนมีเพียงค่าเช่าจากแผงหนังสือพิมพ์เท่านั้น เมื่อหักออกไปจ่ายค่าน้ำค่าไฟ ค่ารูปเทียน และค่าอาหารการกินแล้วก็เหลืออยู่น้อยมาก

ในอารามมีหลายพื้นที่ต้องบูรณะ แต่ต้องพักไว้ก่อนเพราะทุนทรัพย์มีจำกัด

เซียหลิงหย่าเก็บตราประทับอารามเอาไว้เรียบร้อย พลังคิดในใจว่าทำอย่างไรถึงพอจะเพิ่มรายรับได้บ้าง...

บทที่ 2

นิวกลางที่สืบทอด

มาจากปรมาจารย์

เขี่ยหลิงหย่าใช้เวลาสองวันไปกับการตรวจเช็คทางวงในอารามเป้าหยางหนึ่งรอบ จนได้เจอป้ายแผ่นหนึ่งในห้องเก็บของเบ็ดเตล็ด นี่เป็นป้ายเดิมของอารามเป้าหยาง มีอายุนับร้อยปีแล้ว

ตอนที่ถนนคนเดินจินก๊วยปรับปรุงซ่อมแซมใหม่ก่อนหน้านี้ ร้านค้าบนถนนทั้งสายล้วนตกแต่งแบบเดียวกัน อันที่จริงอารามเป้าหยางตั้งอยู่นอกทางเข้าถนนคนเดิน แต่คงเพราะตั้งอยู่ติดกับร้านส่วนใหญ่ เพื่อปรับปรุงให้เป็นระเบียบเรียบร้อยในตอนนั้นจึงต้องรื้อกำแพงด้านนอกออก

อีกอย่าง อารามเป้าหยางทั้งหลังมีพื้นที่รวมกันไม่ถึงหนึ่งหมู¹ เป็นอารามเต๋าไซซ์มินิ สร้างตามแบบสถาปัตยกรรมสไตร์เสี่ยวซื่อ² ที่โครงสร้างเป็นอิฐไม้³ ลานด้านหน้าปลูกต้นไม้เป็นแนวติดกำแพง มีบ่อน้ำเก่าแก่ทรงแปดเหลี่ยมถูกขุดไว้ตรงมุขลาน

ลำดับถัดมาเป็นวิหารซานชิงซึ่งเป็นวิหารหลักและเป็นสิ่งปลูกสร้างที่ใหญ่ที่สุดในอารามเป้าหยาง ภายในบูชาองค์เทพซานชิง⁴ ข้างหลังยังมีจักรพรรดิ

¹ หน่วยวัดพื้นที่ของจีน 1 หมู = 666.67 ตารางเมตร

² สถาปัตยกรรมสมัยราชวงศ์ชิง ใช้สำหรับก่อสร้างบ้านเรือนขนาดเล็ก ไม่ต้องใช้โดวงหรือโครงสร้างไม้ชั้นเล็ก ๆ รับน้ำหนักหลังคา

³ ไม้เนื้อแข็งท่อนใหญ่ที่ตัดให้มีขนาดเท่ากับอิฐมอญ

⁴ สามปรมาจารย์สูงสุดของลัทธิเต๋า ประกอบไปด้วยหยวนลือเทียนจุน หลิงเป้าเทียนจุน และเต๋าเต๋อเทียนจุน

อวิหัง⁵ ในห้องฝั่งตะวันออกและตะวันตกเป็นองค์ใ้เื้อียนจุน⁶

เมื่อผ่านวิหารชานชิงเข้าไปลานด้านหลัง ท่ามกลางสิ่งปลูกสร้างรายล้อม ตั้ววิหารปีกสองหลังอย่างวิหารหลังกวนกับวิหารเหวินซางออกไปแล้ว ล้วนเป็นส่วนสำหรับดำเนินชีวิตประจำวันเช่นที่พักอาศัยกับห้องครัว ส่วนสำหรับพักอาศัยนี้ถูกรื้อสร้างใหม่ด้วยปูน

ในลานมีพื้นที่แปลงเล็ก ๆ ที่แต่เดิมเคยปลูกผักผลไม้จำนวนหนึ่ง แต่ตอนนี้ถูกทิ้งรกร้างแล้ว ทั้งยังมีตึลารึกเก่าแก่อายุหลายร้อยปีวางอยู่ด้วย

อารามทั้งหลายมีรูปแบบสถาปัตยกรรมที่อารามเต๋าทั่วไปควรยึดเป็นแบบอย่าง เช่น นันทิศเหนือนันตัสหิตใต้ องค์ประกอบที่วางได้สมมาตร รวมถึงโครงสร้างแบบสี่เหลี่ยมประสาน เพียงแต่สานเข้ากับกระเบื้องมุงหลังคาอ่อนข้างเกากระทั้งซำรดเลื่อมโหมม ไม่ได้รับการบูรณะซ่อมแซมมานานมาแล้ว

จากบันทึกของคนรุ่นก่อน อารามหลังนี้สร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์หมิง เคย
ถูกล่มลงมาครั้งหนึ่ง แต่ก็สร้างขึ้นใหม่ในปลายราชวงศ์ชิง

เสียหลังหยายังจำได้ว่าตอนเด็กคุณลุงเคยเล่าให้ฟังว่า สมัยยุครุ่งเรืองที่สุดของอารามป่าหยาบ เมื่อเดินเลียบเส้นแกนกลางเข้าไปยังมีอีกหลายส่วนเดิมที่วิหารหลักเป็นที่ประดิษฐานของเทวรูปหลักกวน ส่วนเทวรูปซานซิงประดิษฐานอยู่ในวิหารด้านหลัง ทั้งยังมีวิหารปึกอีกหลายวิหาร ต่อมาเกิดความเสียหายตามกาลเวลา เหลือไว้เพียงวิหารหลักกับวิหารปึกสองหลัง ส่งผลให้เทวรูปซานซิงถูกย้ายไปประดิษฐานที่วิหารหลัก ส่วนเทวรูปหลักกวนย้ายไปประดิษฐานที่วิหารปึก

เสียหลักหยาด่ายรูปภายในอารามแล้วไปยังกรมวัฒนธรรมในเมือง
คุณลุงของเขาไม่ใส่ใจเรื่องเหล่านี้เท่าไรนัก เขาคิดว่าในอารามก็นับว่ามีวัตถุ
โบราณหลายชิ้น จึงลองไปสอบถามดูลักษณะ

หลังสอบถามมา เชี่ยวหลังหยาดถึงทราบว่ารำแรมเป้าหยางได้รับการขึ้นทะเบียนแล้ว

⁵ จักรพรรดิอวี่หวง หรือที่รู้จักกันในชื่อเง็กเซียนฮ่องเต้

⁶ องค์ที่โอ้เหียนจนเป็นเทพที่มีศักดิ์ใหญ่ ว่ากันว่าเป็นผู้ช่วยเง็กเซียนฮ่องเต้บนสวรรค์

ช่วงสองปีมานี้ในเมืองเริ่มจะให้ความสำคัญแก่การอนุรักษ์โบราณสถาน โบราณวัตถุ เจ้าหน้าที่จากกรมวัฒนธรรมเคยมาสืบรวจประเมินค่าอาราม เป้าหยาง แต่หวังอวีจี นักพรตเพียงหนึ่งเดียวไม่ค่อยอยู่เป็นหลักเป็นแหล่ง ดังนั้นจึงเพียงขึ้นทะเบียนไว้ก่อน

พอเช้าหลังหย่าไหล่น้ำไปแสดงตัว พวกเขาบอกว่าจะมอบป้ายชื่อ อารามเป้าหยางให้ เป็นป้ายแบบเดียวกันกับที่โบราณสถานต่างๆ ในเมืองมี เชียหลิงหย่ารับเอาไว้ด้วยความยินดี ทั้งยังหน้าหนาสอบถามอีกว่ามีให้ยื่น คำร้องของบประมาณในการบำรุงรักษาบ้างไหม

แต่น่าเสียดาย ทางกรมมีกองทุนพิเศษให้ก็จริง แต่ก็มีจำนวนจำกัด อารามเป้าหยางไม่ใช่ทั้งอารามที่เก่าแก่ที่สุด และไม่ใช่ทั้งอารามที่ไร้ระเบียบ มากที่สุด ไม่รู้เมื่อไรกว่าเงินงบประมาณจะเวียนมาถึง

เจ้าหน้าที่เห็นเชียหลิงหย่าหน้าตาดี เวลาพูดจาก็ยิ้มแย้มเสมอจึง เกิดความประทับใจ บอกเขาว่ากรมกำลังจัดทำหนังสือเกี่ยวกับโบราณสถานและ โบราณวัตถุเรื่องชื่อ หากอารามเป้าหยางสนใจก็ส่งข้อมูลมาให้พวกเขาได้เลย

...

เชียหลิงหย่าเอาใจใส่อย่างยิ่ง กลับไปเริ่มรื้อสมุดบันทึกทันที

ไม่ใช่แค่ต้องหาเงินมาบูรณะอาราม อารามที่โล่งกว้างหลังนี้ยังยากดึงดูด ลูกศิษย์ จนอาจจะนำไปสู่วังวนอันน่าเศร้า เขาต้องเชิญชวนนักท่องเที่ยวกับ ศาสตริกชนลัทธิกลุ่มหนึ่งมาให้ได้ก่อน ช่วงเริ่มต้นอาจจะลำบากสักหน่อย แต่ ถึงอย่างไรก็ต้องทำได้

หวังอวีจีไม่เคยคิดพัฒนาอารามไปสู่ธุรกิจมาก่อน หรือจะบอกว่าคิด ไม่ได้ก็ได้ เชียหลิงหย่าคิดว่าควรเริ่มต้นที่ตำนานเรื่องราวที่สมบูรณแบบของ อารามแต่ก็แล้วกัน

บันทึกจากคนรุ่นก่อนในอารามเป้าหยางมีเนื้อหาจำนวนมาก แกมเขียน หมายเหตุเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ตามแต่ละยุคสมัย ในหนึ่งหน้าสมุดมีคำอธิบายไปแล้ว กว่าครึ่งหน้า แหล่งข้อมูลเนื้อหาที่เชียหลิงหย่าต้องการล้วนกระจัดกระจาย อยู่ในสมุดเล่มนี้ เขาเปิดอ่านดูหลายเล่ม กลับเปิดเจอลายมือไก่เขี่ยสมัยก่อน ของตัวเอง

เมื่อก่อนเซี่ยหลิงหย่าไม่ชอบเรียนหนังสือ มักแอบอ่านสมุดบันทึกของหวังอวี้จี่เป็นประจำ

ความจริงแล้ววิชาตรรกศาสตร์ค่อนข้างมหัศจรรย์เลยทีเดียว เมื่อก่อนกลุ่มคนที่เรียกว่ามีกระดูกเดินดาราเหล่านั้นเป็นอย่างไร เซี่ยหลิงหย่าไม่รู้ ถึงอย่างไรเมื่อก่อนเขาก็ไม่ชอบเรียนหนังสือ แถมสิ่งที่เรียกว่า ‘ใช้เวลาสิบหกชั้นบรรลุเป็นเซียน’ ก็ดูเป็นเรื่องเหนือจริง แต่เขาก็กังหันเข้ามาทำความเข้าใจได้อย่างรวดเร็วกว่าคนทั่วไป

ความทรงจำยังคงสดใหม่ เหมือนกับเนื้อหาที่เขาเปิดผ่านไม่กี่หน้าในตอนนี้

หลังจากค้นคว้าอยู่พักใหญ่ ถือโอกาสทบทวนความรู้ใหม่ให้ลึกซึ้งเพิ่มขั้นอีกครู่หนึ่ง ในที่สุดเซี่ยหลิงหย่าก็เจอข้อมูลที่น่ามาใช้ประกอบได้แล้ว

รูปแบบการตั้งชื่อของอารามมีมากมาย ทั้งตั้งจากชื่อเทพเจ้า ตำนานสถานที่ หรือศัพท์เกี่ยวกับวัฒนธรรมของลัทธิเต๋าที่ล้วนนำมาตั้งเป็นชื่ออารามได้ เซี่ยหลิงหย่าคิดว่าชื่อของอารามเป้าหยางตั้งมาจาก ‘รองอินโอบหยาง’ มาโดยตลอด

สุดท้ายมาเปิดเจอบันทึกจากบุพพาจารย์ท่านหนึ่งของหวังอวี้จี่ถึงได้ทราบ ว่า อารามเป้าหยางเดิมเรียกว่า ‘อารามอู๋แพะ’^๑ เพราะเมื่อก่อนเลี้ยงแพะในอารามจำนวนไม่น้อย ต่อมาไม่ทราบว่าเป็นมาอย่างไรถึงค่อย ๆ กลายเป็น ‘โอบหยาง’

“โคตรลึนคิดเลย” เซี่ยหลิงหย่าเห็งอตก ถือโอกาสขำส่วนนี้ไป เขาจับปากกาแต่งเรื่องเล่าเกี่ยวกับอารามเป้าหยางเพิ่มเติมจากเนื้อหาส่วนหนึ่งที่คนรุ่นก่อนบันทึกไว้ เช่นว่ามีเทพเซียนจุติบนโลกมนุษย์ หรือภูตผีปีศาจต่อสู้กัน

เมื่อเขียนเสร็จแล้ว เซี่ยหลิงหย่ายังไม่ค่อยพอใจ ไม่ใช่เขาสร้างจินตนาการเกินจริงหรอกนะ แต่ตอนอยู่ที่กรมวัฒนธรรมได้เห็นข้อมูลที่คนอื่น ๆ เรียบเรียง

^๑รองอินโอบหยาง หมายถึง สรรพสิ่งมีอิน (หรือหยิน) หยางเป็นสองสิ่งที่ตรงข้ามกันแต่ก็ประสานกันและกัน

^๒คำว่า อู๋แพะ (咩羊) ออกเสียงว่าเป้าหยางเหมือนคำว่า โอบหยาง (抱阳)

ส่งมาแล้ว ส่วนที่เกินจริงที่สุดก็คือการผสมเจ้าแม่หนี่ว⁹ กับจักรพรรดิหวงตี้¹⁰ มาร่วมด้วย ส่วนที่ธรรมดาที่สุดคือเอ่ยถึงจักรพรรดิเฉียนหลง¹¹

ภายในอารามเต๋า ซานชิงเป็นองค์เทพสูงสุดที่ต้องเซ่นไหว้บูชา นอกจากนี้ โดยปกติแล้วยังมีเทพองค์หลักอีกหนึ่งองค์ให้เซ่นไหว้บูชา เรื่องนี้ต้องดูจาก เทพที่ประชาชนในท้องถิ่นหรือนักพรตในอารามศรัทธาเป็นหลัก อย่างเช่น บางอารามบูชาเงินอุ๋ต๋าตี¹² บางอารามบูชาหลี่ว์ตังปิ่น¹³ ยังมีเทพเจ้าโชคลาภ เหวินฉวีซิง¹⁴ และอีกมากมาย

เทพองค์หลักที่บูชาในวิหารหลักของอารามเป้าหยางคือหวังหลิงกวน¹⁵ หรือก็คือเทวรูปองค์สำคัญในวิหารหลังกวนกลางวิหารปีกนั่นเอง ทั้งได้รับการเคารพนับถือเป็นปรมาจารย์ของอารามเป้าหยาง

หวังหลิงกวนเป็นเทพผู้ปกป้องรักษาลัทธิเต๋า คอยเฝ้ารักษาประตูอาราม โดยเฉพาะ ดังนั้นโดยปกติจึงเห็นเป็นวิหารแรกเมื่อผ่านเข้าประตูอารามเข้ามา ในวิหารทางเข้าก็มีเทวรูปหวังหลิงกวนประดิษฐานไว้เพื่อปกป้องรักษาอาราม เช่นเดียวกัน

เสียหลิงหย่าเรียบเรียงอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ของหวังหลิงกวนคร่าว ๆ เช่นว่าช่วยเจ้าอารามเป้าหยางบางรุ่นกำจัดภูตผีปีศาจ แถมช่วยประชาชนในเมืองหนี่วหยางให้พ้นเคราะห์ เมื่อส่งเรื่องคร่าว ๆ ให้เจ้าหน้าที่กรมวัฒนธรรม แล้ว อีกฝ่ายก็ส่งอิมโตะคอนหนี่วโป่งมาให้หลายอัน คาดว่าคงเข้าใจคอนเซปต์ของเรื่องแล้ว

สภาพแวดล้อมของอารามเป้าหยางเงียบสงัดเรียบง่ายตรงข้ามกับโลก

⁹ เจ้าแม่หนี่ว ตามตำนานเชื่อว่าเป็นเทพมารดาผู้สร้างมนุษย์

¹⁰ จักรพรรดิหวงตี้ เรียกอีกชื่อหนึ่งว่าจักรพรรดิเหลือง หนึ่งในจักรพรรดิยุคโบราณ ได้รับการยกย่องอย่างกว้างขวางในฐานะบรรพบุรุษของชนชาติจีน

¹¹ จักรพรรดิเฉียนหลง จักรพรรดิลำดับที่ 6 ของราชวงศ์ชิง

¹² เงินอุ๋ต๋าตี คือ เทพเจ้าแห่งกลุ่มดาวเหนือ

¹³ หลี่ว์ตังปิ่น คือ เปี้ยเซียนองค์ที่สาม เป็นเทพแห่งความมั่งคั่ง นิยมบูชาในด้านธุรกิจการค้า

¹⁴ เหวินฉวีซิง คือ เทพแห่งการศึกษา

¹⁵ เทพธรรมบาลผู้ปกป้องรักษาลัทธิเต๋า มีชื่อเรียกในนามอื่นๆ อาทิ หวังเอ้อ หวังซ่า หลงเิน-เงินเจวิน หลิงจู่

ภายนอก แต่กลับไม่ได้ดูแปลกแยกแต่อย่างใด

ข้างหลังอารามเป่าหยางเป็นตลาดสด เช้าตรู่ก็เริ่มเปิดร้านทำมาค้าขายกันแล้ว ถนนคนเดินช่วงกลางวันก็มีเสียงผู้คนคึกคักเช่นเดียวกัน ตกเย็นบรรดาคุณลุงคุณป้าต่างมารวมตัวที่ลานจัตุรัสหลี่หมิงเพื่อเต้นรำออกกำลังกายกันเสียงเพลงดังลั่น

เชี่ยหลิงหย่าอ่านหนังสือทั้งวันท่ามกลางสภาพแวดล้อมเช่นนี้ ยิ่งอ่านก็ยิ่งคิดว่าสภาพแวดล้อมแบบนี้หากมีผู้ศรัทธาได้ก็ผิดปกติแล้ว...

ตอนนี้เขายังคิดไม่ออกว่าจะหาเงินอย่างไร ครึ่งวันหมดไปกับการอ่านหนังสือสาขาวิชาตัวเอง อีกครึ่งวันหมดไปกับการพิมพ์บันทึกของคนรุ่นก่อนไว้ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ ทำไปทำมากลายเป็นว่าพัฒนาความเร็วในการพิมพ์ไปแล้ว

เนื่องจากเสียงเพลงใช้เดินรำในลานจัตุรัสตอนค่ำจนวกหูเกินไป แถมอารามของเขาก็หันหน้าเข้าหาลานจัตุรัสด้วย ดังนั้นเชี่ยหลิงหย่าจึงใส่หูฟังอ่านหนังสือ อ่านไปอ่านมาก็เผลอหลับไป กระทั่งรู้สึกปากแห้งจึงตื่นขึ้นมาและไม่รู้ว่ากี่โมงแล้ว แต่เมื่อเขาถอดหูฟังออกก็ได้ยินเสียงเคาะประตูดังแว่วมา

เชี่ยหลิงหย่าเพิ่งตื่นจึงรู้สึกมึนงงครู่หนึ่ง ก่อนจะคิดได้ว่ามีประตูที่ลานด้านหลังเชื่อมถึงตลาดสดที่ตั้งอยู่หลังอาราม ฟังจากเสียงคล้ายว่าดังมาจากประตูหลัง

เชี่ยหลิงหย่ากดโทรศัพท์มือถือเพื่อดูเวลา ตีสองสิบนาทที่แล้ว ดึกตื่นปานนี้ใครมาเคาะประตูกัน

เสียงเคาะทั้งวุ่นทั้งร้อนรน บริเวณโดยรอบล้วนเป็นร้านค้า แต่คนที่ถูกรบกวนดูเหมือนจะมีแค่เชี่ยหลิงหย่าคนเดียว แต่ไหนแต่ไรมาเขามีจิตใจกล้าหาญ ดังนั้นเลยถือโทรศัพท์มือถือพลางสวมรองเท้าแตะเดินออกไป ไม่ลืมคว้าไม้กวาดแบ่งหมี่มาเป็นอาวุธป้องกันตัวด้วย

คืนนี้มีเพียงดวงจันทร์ไร้ดวงดาว แสงจันทร์สาดส่องมายังโลกมนุษย์อย่างสงบเงียบ เชี่ยหลิงหย่าไม่แม้แต่จะถามสักคำว่าคนข้างนอกเป็นใคร ยกมือแง้มประตูหลังออกครึ่งหนึ่งแล้วถามผู้มาเคาะประตูทันที “ต้องการอะไร”

เฮ่อจุนแทบจะพุ่งเข้ากับประตู ฟันบนกับฟันล่างกระทบกัน ความหวาดกลัวแผ่คลุมไปทั้งกาย เขาเคาะประตูมากกว่าสามนาทีกแล้ว แต่ยังไม่มียิ่งเสียงตอบรับ ความมืดข้างหลังก็ไล่ตามมาราวกับมีตัวตน...

จนเขาแทบหมดความหวังแล้ว จู่ๆ ประตูบานใหญ่ก็เปิดออกอย่างฉับพลัน

แอด...

แสงจันทร์สาดเข้ามาในบริเวณที่ถูกเปิดแง้มออก ส่องให้เห็นใบหน้าที่ดูดีมาก ผิวหน้าขาวเกลี้ยงราวกับแสงจันทร์ ฤๅได้ดวงตาคู่นั้นเดิมทีดูน่ารัก แต่เมื่อมองจากมุมต่ำที่เฮ่อจุนพุ่งเข้ากับประตูแล้ว กลับเห็นความเย็นชาได้อย่างชัดเจนหลายส่วน

เฮ่อจุนอิงไปชั่วขณะ ทันใดนั้นก็แสดงความดีใจที่ในที่สุดก็ได้เห็นคนเป็นๆ ลักที่ “ได้โปรดให้ผมเข้าไปหน่อยครับ ช่วยผมด้วย!”

เซี่ยหลิงหย่าเล็กคิ้ว

เฮ่อจุนอยากเบียดตัวเข้าไปผ่านช่องประตูที่แง้มออก แต่เซี่ยหลิงหย่าปิดทางไว้อย่างมิดชิด เขาจึงพูดด้วยความร้อนใจ “ช่วยคนหนึ่งชีวิตได้บุญกุศลยิ่งกว่าสร้างเจดีย์เจ็ดชั้น เอ่อ คุณให้ผมเข้าไปหลบหน่อยเถอะนะ!”

เซี่ยหลิงหย่าว่า “เจดีย์? นายมองออกไหมว่าที่นี่เป็นอารามเต๋า”

เฮ่อจุน “...”

เขาไม่รู้จักจริงๆ...มองจากข้างนอกตอนกลางดึกก็เห็นยอดหลังคา ที่แรกเขายังคิดว่าเป็นวัด

เฮ่อจุนกลัวว่าชายหนุ่มจะทิ้งตนเอาไว้ข้างนอกจริงๆ อีกฝ่ายอาจจะคิดว่าเขาเห็นเจ้าหน้าที่เป็นได้ จึงทูลประตูตะโกน “ได้โปรดเถอะๆ มีผี ช่วยผมด้วย!”

มีผี? เซี่ยหลิงหย่าที่กำลังจะปิดประตูพลันชะงักไปครู่หนึ่ง เขาย่นประตูพลางเหลือบมองอีกฝ่ายครู่หนึ่ง ก่อนจะค่อยๆ ยกมือซ้ายขึ้นท่ามกลางสายตาแห่งความหวังของคนหลังบานประตู

นิ้วนางกับนิ้วก้อยหุบลง นิ้วชี้กับนิ้วโป้งแยกออกไปจับเส้นแนวขวางบนโคนนิ้วหน้าหลังของนิ้วกลาง ก้านนิ้วกลางขาวผ่องเรียวยาวตั้งตรง

เฮ่อจุน “...”

เฮ่อจุนตัวลั่นระริก โพล่งด้วยความแค้นใจทันที “คุณทำแบบนี้ได้อย่างไร ไม่ฟังไม่เชื่อหรือไม่คิดยื่นมือช่วยเหลือก็ช่างเถอะ ทำไมต้องชู้นิ้วกลางใส่ผมด้วย!!”

เซี่ยหลิงหย่า “...!?”

ลูกผู้ชายฆ่าได้หยาบไม่ได้

เฮ่อจุนหันหลังเตรียมเดินออกไป

เซี่ยหลิงหย่าตะโกนขึ้นจากข้างหลัง “เฮ้ นายเข้ามาข้างในก่อนเถอะ”

เฮ่อจุนเดินออกไปได้ห้าก้าวแล้ว อันที่จริงพอเขาเดินถึงก้าวที่สามก็นึกเสียใจภายหลัง ก็ข้างนอกน่ากลัวขนาดนี้ เซี่ยหลิงหย่ายังพูดไม่ทันจบ เขาก็หันกลับมาทันที “อืม โอเค!”

เซี่ยหลิงหย่าที่เดิมทีอยากอธิบาย “...”

...

เซี่ยหลิงหย่ารินน้ำอุ่นยื่นให้ชายแปลกหน้าคนนี้ ส้ารวจมองแวบหนึ่ง ชายคนนี้ได้ดูแล้วอายุไม่มาก น่าจะประมาณยี่สิบกว่าปีเท่านั้น จึงเอ่ยถาม “เมื่อไหร่เกิดอะไรขึ้น”

อันที่จริงเมื่อครูเฮ่อจุนรู้สึกดีขึ้นมากแล้ว ยิ่งตอนนี้ได้ดื่มน้ำอุ่นๆ ก็ยิ่งกระปรี้กระเปร่าขึ้น จึงเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเองให้ฟังซ้ำๆ

เฮ่อจุนเป็นนักศึกษาชั้นปีที่สองของมหาวิทยาลัยหน่วหยาง เขาออกมากินข้าวร้องคาราโอเกะกับเพื่อนที่นัดกันไว้ตอนค่ำ หลังแยกย้ายกันก็รู้สึกง่วงมาก ทั้งยังดื่มไปอีกนิดหน่อย จึงคิดอยากเปิดห้องที่โรงแรมใกล้ๆ เพื่อพักผ่อน

เฮ่อจุนคิดจะใช้ทางลัดจึงเดินตัดผ่านถนนเล็ก ๆ สายหนึ่ง ผลคือเดินไปเดินมากลับพบว่าเดินเท่าไรก็ไม่ถึงปลายทางสักที อีกทั้งบรรยากาศโดยรอบก็เงียบจนผิดปกติ

ถึงอย่างไรที่นั่นก็เป็นย่านการค้า เป็นไปไม่ได้ที่กลางดึกจะไม่ได้ยินเสียงใดเลย แคมแสงไฟตามตึกทั้งหมด รวมถึงไฟถนน อยู่ดี ๆ ก็ดับวูบ เหลือเพียงแสงจันทร์ที่ดูน่าพิศวงเล็กน้อย ยิ่งทวีความขนหัวลุกมากขึ้น

โลกทั้งใบไร้ทิศทาง ไร้เสียง ไร้แสงไฟในชั่วพริบตา เฮ่อจุนสร้างเมฆในแทบจะทันที พลันนึกออกสามคำ ‘ผีบังตา’

เหตุการณ์ถัดมาไม่เพียงแต่หนีไปไหนไม่ได้ กลับคล้ายกับมีบางสิ่งแอบมองอยู่ในที่มืด สร้างความหวาดกลัวจนเขาขนลุกขนพอง

ระหว่างที่เฮอจุนกำลังลี้หนีอยู่นั่นเอง อารามเป้าหยางก็ปรากฏขึ้นในครรลองสายตาของเขา แสงไฟจากอารามเป้าหยางราวกับเป็นแสงที่สว่างที่สุดในคำคืนนี้

เหตุการณ์หลังจากนั้น เชียหลิงหยาก็ทราบแล้ว เฮอจุนพุ่งมาเคาะประตูในตอนนั้นเซียหลิงหยากำลังหลับทั้งที่ยังใส่หูฟังอยู่ ดังนั้นเฮอจุนจึงเคาะประตูอยู่นานหลายนาที

เฮอจุนเห็นว่าแววตาของเซียหลิงหยาคลายไม้ได้ไม่เชื่อ จึงกล่าวด้วยความลึกลับ “เอ่อ อันที่จริงตอนที่คุณยกนิ้วกลางใส่ผมเมื่อกี้ จากที่ผมรู้สึกเหมือนมีผ้าโปร่งชิ้นหนึ่งคลุมตัวอยู่ แต่จู่ๆ ก็หายวับไปแล้ว การรับรู้กลับสู่โลกปกติอีกครั้ง นั่นเป็นเพราะนิ้วกลางของคุณ...หรือเปล่า”

เซียหลิงหย่า “...ไม่ใช่อย่างที่นายคิดหรอก”

เฮอจุนพนมมือแล้วโค้งคำนับให้เซียหลิงหย่า พูดพบว่า “ขอบคุณจริงๆ นะครับ ผมเข้าใจผิดไปแล้ว นึกไม่ถึงเลยว่าคุณชูนิ้วกลางก็เพื่อช่วยชีวิตผมไว้! ผมเจอกับสิ่งลึกลับเข้าแล้วใช่ไหม ผมเพิ่งเคยเจอกับตัวครั้งแรก ได้ยินว่า ถ้าเจอเจ้าสิ่งนั้นก็ต้องโหดร้ายให้มากกว่า มันจะได้กลัว! กะแล้วว่ามันต้องกลัวคุณ! ขอบคุณมาก ผมได้เรียนรู้แล้ว!”

เซียหลิงหย่าพูดไม่ออก ถือโอกาสพาเฮอจุนไปยังวิหารหลังกวนที่อยู่ด้านข้าง

เฮอจุนเงยหน้ามอง ภายในวิหารปีกขนาดใหญ่มีเทวรูปเกราะทองอาภรณ์แดงประดิษฐานอยู่ แลดูเก่าแก่เล็กน้อย แต่สีหน้าท่าทางน่าเกรงขามมาก บนหน้าผากมีสามตา มือข้างหนึ่งกุมแล่ทอง มืออีกข้างหนึ่งทำท่าทางเหมือนกับเซียหลิงหยาก่อนหน้านี้ นิ้วกลางตั้งตรงตระหง่าน

เฮอจุนสวดลมหายใจเย็นๆ เข้าปอด “...เทพเจ้าลัทธิเต๋าของพวกคุณแจ้งแบบนี้ทั้งหมดเลยหรือเปล่า”

เซียหลิงหย่า “...”

เซียหลิงหยากลับไม่ให้เฉลากลอกตาแล้วอธิบายให้ฟัง “นี่คือปรมาจารย์

ประจำอารามเป้าหยางของพวกเรา องค์เทพอัสนีไต่เทียนจุน เป็นมหาเทพที่คอยปกป้องรักษาลัทธิเต๋านามว่า หวังหลิงกวน มือของท่านไขว่คว้าเป็นท่าหลิงกวน หรือเรียกว่านิ้วยกแกนผลาญที่ใช้ขับไล่สิ่งชั่วร้าย เมื่อคนรุ่นหลังไขว่คว้าท่าหลิงกวนเพื่ออัญเชิญท่านปรมาจารย์ สิ่งชั่วร้ายจะไม่กล้าล้ำกราย”

แม้จะเหมือนมาก แต่ไม่ได้กำลังชูนิ้วกลางอยู่จริง ๆ! นั่นเป็นการขับไล่ภูตผี ขับไล่สิ่งชั่วร้าย! แต่ชูนิ้วกลางก็ได้ผลแล้วจริงหรือ ถึงเงื้อมแค่นั้นก็ไม่หาไร้หลักการได้ขนาดนี้มั้ง!

ในฐานะเป็นอารามเต้าที่บูชาหวังหลิงกวน นี่เป็นความรู้พื้นฐานของอารามเป้าหยาง ในสมุดบันทึกของคนรุ่นก่อนอธิบายเรื่องนี้เอาไว้อย่างละเอียดยิบ

ท่ามูทรา¹⁶ทั่วไปต้องผสานกับการก้าวรดา¹⁷ และคาถา ท่าหลิงกวนเองก็ไม่มีข้อยกเว้น แต่บุพพจารย์แต่ละรุ่นของอารามเป้าหยางได้ดัดแปลงให้รวบรัดแล้ว การท่ามูทราที่เช่นกัน นับว่าเป็นเคล็ดวิชาที่สืบทอดจากบรรพบุรุษ

เฮ่อจุนฟังจบแล้วใจก็ยิ่งเคารพยำเกรง เขากะแล้วว่าแค่นิ้วกลางจะยอดย่อมอะไรขนาดนั้น ตอนที่เชี่ยหลิงหยาชูนิ้วไล่ เขาก็รู้สึกได้ทันทีว่าความหนาวเย็นรอบตัวถูกขจัดออกไปแล้ว

ก่อนเกิดเหตุการณ์ในคืนนี้ เขาไม่ใช่คนที่ไม่เชื่อในเทพเจ้าเสียทีเดียว แต่ก็ไม่เคยเชื่อว่าอารามมาก่อนด้วยเช่นกัน วันนี้กลับเปลี่ยนความคิดแล้ว กล่าวด้วยความเคารพนับถือทันที “ถ้าฉันผมจูดรูปขอบคุนท่านปรมาจารย์สักหน่อยดีกว่า!”

หลังจากเฮ่อจุนจูดรูปเสร็จแล้วก็ถามเชี่ยหลิงหย่า “แล้วคุณคิดว่าผมจะได้รับผลกระทบอะไรไหม มีผลข้างเคียงหรือเปล่า เพราะอะไรผมถึงเชื่อมั่นผมควรระวังสถานที่ไหนบ้าง สิ่งนี้ต้องเป็นผีบังตาในตำนานแน่เลยใช่ไหม”

เชี่ยหลิงหย่าตอบ “ไม่รู้สิ”

เฮ่อจุน “??”

¹⁶ ท่าทางแสดงสัญลักษณ์ทางพิธีกรรมและคาถาอาคม ส่วนมากเน้นที่ลักษณะมือและนิ้ว โดยแต่ละท่าจะแฝงนัยความหมายทางจิตวิญญาณแตกต่างกันไป

¹⁷ การก้าวอย่างตามตำแหน่งดวงดาวในขณะท่าพิธี เพื่ออาศัยพลังของดวงดาวเพิ่มพลังเวทแก่ผู้ประกอบพิธี

ในใจของเฮ่อจุน เชี่ยหลิงหย่าที่ช่วยชีวิตเขาในยามวิกฤตคล้ายกลายเป็น
ผู้วิเศษไปแล้ว คำตอบนี้ทำให้ใบหน้าที่แข็งทื่อของเฮ่อจุนเริ่มหัวเราะออก

เชี่ยหลิงหย่ากล่าวอย่างจริงจัง “ไม่รู้จริงๆ ฉันไม่ใช่นักพรตนะ แค่อาศัย
อยู่ที่นั่นเท่านั้น”

นักพรตสมัยนี้ไม่ต้องไว้ผมยาวแล้ว แต่เขาไม่ใช่ักพรตจริงๆ ต้อง
ขอโทษด้วยที่เขาไม่อาจสวมรอยได้

ทฤษฎีความรู้ของเขาเดิมไม่มีความรู้เบื้องต้นที่เป็นระบบ แม้การกระทำ
สุดแสนจะเฉียบขาด แต่เขาไม่อาจฟันธงได้ว่าสิ่งที่เฮ่อจุนพบเจอมาใช้ฝึบบังตา
หรือไม่

สายตาของเฮ่อจุนเปลี่ยนไปจนไม่อาจคาดเดาได้ มองเชี่ยหลิงหย่าพราง
พูดอย่างตกตะลึง “หรือว่าคุณเป็นหลวงจีนกวาดลานวัด¹⁸ของที่นี่...”

“...” เชี่ยหลิงหย่ามองเขาด้วยสายตาเอ็นดูคนเฒ่า

¹⁸ ตัวละครในนิยายเรื่อง แปดเทพอสูรมังกรฟ้าที่ประพันธ์โดยกิมย้ง เป็นหลวงจีนท่านหนึ่งมีหน้าที่
ทำความสะอาดหอคัมภีร์ในวัดเส้าหลิน มีวิทยายุทธลึกล้ำยากคาดเดา ทั้งยังมีสติปัญญามาก ปัจจุบันนำมา
ใช้อุปมาถึงคนที่ดูธรรมดา แต่ความจริงนั้นเก่งกาจมากความสามารถ

บทที่ 3

แสวงปัญญาเพียงนิคบรลยันต์

อันอาจจะเป็นคนโง่

หลังถูกเขี่ยหลังหย่าใช้สายตาเฝ้าคนโง่มองครู่หนึ่ง เฮ่อจนก็รู้สึกตัวเหมือนกัน ฤย สมองเขาเป็นบ้าอะไรเนีย!

หลวงจีนในอารามเต่า หลวงจีน? คนปกติที่ไหนจะพูดจาปัญญาอ่อนแบบนี้กัน

เขี่ยหลังหย่าเข้าใจว่าอีกฝ่ายอาจจะตกใจจนไอควิลดฮวบจึงเอ่ยขึ้น “นายไปพักผ่อนก่อนดีกว่า ฉันว่านายคงไม่อยากออกไปตอนนี้ ทนเบียดกับฉันหน่อยคงได้ใช้ไหม”

เฮ่อจนพยักหน้าทันที

เขี่ยหลังหย่าให้เฮ่อจนค้างที่อารามเป้าหยางหนึ่งคืน ก่อนนอนเฮ่อจนได้ยินเขี่ยหลังหย่าบอกว่าตอนนี้นักพรตในอารามเป้าหยางไม่อยู่ (ที่จริงแล้วไม่มีต่างหาก) ก็รู้สึกเสียดายมาก ตัวเขายังมีข้อสงสัยอยู่เต็มอก แกมเขี่ยหลังหย่าก็ให้คำตอบไม่ได้ด้วย

เช้าวันที่สองเขี่ยหลังหย่าตื่นมาดูเวาหนึ่ง เฮ่อจนยังนอนกรนเสียงดังอยู่ ทำทางไม่เหมือนคนที่ม่เรื่องกังวลใจแม้แต่น้อย เขาพูดไม่ออกอยู่พักหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้ปลุกเฮ่อจนขึ้นมา

เขี่ยหลังหย่าตื่นเข้ามานั่งพิมพ์บันทึกที่ด้านนอก พลันพบยันต์แผ่นหนึ่งสอดอยู่ในสมุด นั่นเป็นผลจากการฝึกฝนของคุณลุงเมื่อนานมาแล้ว ไม่รู้ว่า

ผ่านมาก็ปีแล้วเช่นกัน แต่อักษรยันต์คดโค้งที่เขียนด้วยชาตแดงยังคงสืดคมชัด

เขี่ยหลังหย่าเห็นแล้วใจก็กระตุกดูบ เมื่อก่อนเขาสนใจในสิ่งเหล่านี้นามาก แม้ตอนนี้เป้าหมายในอนาคตได้เปลี่ยนไปแล้ว แต่ไม่ได้รู้สึกว่าการศึกษาเป็นงานอดิเรกสักหน่อยจะมีอะไรเสียหาย

ประการแรก หลังจากนั้นเขายังต้องช่วยคุณลุงหาลูกศิษย์ จะไม่เข้าใจเรื่องนี้ไม่ได้ ประการที่สอง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนทำให้เขาตระหนักได้ว่า หากมีทักษะติดตัวมากสักหน่อยย่อมเป็นเรื่องดี ตอนนี้เขากลายเป็นตัวแทนอารามเป่าหยางแล้วไม่มากนักน้อย หากยังหานักพรตในเวลาอันสั้นไม่ได้ เขาจะต้องแนะนำให้คนอื่นไปที่อารามไท่เหอแทนนั้นหรือ

ดังนั้นหลังเขี่ยหลังหย่าศึกษาครูหนึ่ง จึงถือโอกาสหยิบกระบดาสเลื่องพู่กัน และชาตแดงออกมาเตรียมลอกแบบ

เขาลองฝึกวาดโดยใช้สมุดเล็กเชอร์กับน้ำหมึกธรรมดาก่อน ครั้งแรกที่วาดยังค่อนข้างติดขัด แต่หลังวาดไปสักพักก็เริ่มจับจุดได้แล้ว ลองฝึกวาดอีกสองสามรอบจึงเปลี่ยนไปใช้ชาตแดง

พอใช้ชาตแดงวาดยันต์คล้ายจะสิ้นไหลกว่าใช้น้ำหมึกธรรมดาเล็กน้อย เนื่องด้วยสภาพแวดล้อมข้างนอกเสียงดังหนวกหูมาก เขี่ยหลังหย่าจึงใส่หูฟังแล้วเปิดเพลง *Leap Frog*¹ เพื่อตัดขาดจากความวุ่นวายภายนอก สมาธิกลับมาจดจ่อในชั่วพริบตา ปล่อยน้ำหมึกผ่านพู่กันสิ้นไหลดังใจนึก

ยันต์ที่วาดเสร็จแล้วดูเหมือนกับที่คุณลุงวาดมาก ลอกลายได้คล้ายจะประสบความสำเร็จเลยทีเดียว

เขี่ยหลังหย่าวาดยันต์ในกลุ่ม ‘ยันต์ห้าขุนเขาปกป้องบ้าน’ ก็คือยันต์แผ่นนั้นที่คุณลุงเขาวาดนั้นละ ครั้นตากจนแห้งแล้วยังรู้สึกไม่เต็มอิมเลยลองเปิดสมุดบันทึกอีกครั้ง เจอยันต์กลุ่มหนึ่งที่ดูแล้วง่ายมาก จึงถือโอกาสลอกลายออกมาอีกครั้ง

หลังวาดเสร็จแล้ว เขี่ยหลังหย่าถึงเห็นหมายเหตุข้างล่าง อักษรลายมือ

¹ชื่อเพลง 小跳蛙 (Leap Frog) หรือกบกระโดด ร้องโดย 青蛙乐队

หวัดๆ เขียนเอาไว้ว่า ‘ยันต์หกเกราะ’

อืม แค่อีกก็ฟังดูแล้วง่ายมากจริง ๆ นั้นแหละ

ขณะที่เชี่ยหลิงหยากำลังผั่งยันต์ เฮ่อจุนก็เดินบิตซ์เกียจออกมาจากในห้องพอดี พอเห็นเขากำลังวาดยันต์อยู่ก็มองมาด้วยความสนใจแปลกใจ กล่าอย่างคั่นปากยุบยิบ “คุณวาดยันต์เป็นด้วยหรอ”

เชี่ยหลิงหยาทตอบอย่างสำรวม “อันที่จริงฉันเพิ่งเข้าสำนักมาไม่นาน”

อืม ประมาณครึ่งชั่วโมงนี่เอง

เฮ่อจุนมองดูนานสองนานก็เอ่ยขึ้น “จริงสิ ท่านผู้วิเศษ ต้องขอบคุณคุณกับมหาเทพหลิงกวน ผมอยากบริจาคเงินค่าธูปกับน้ำมันสักหน่อย แต่บอกตามตรงว่าผมไม่มีความรู้เรื่องนี้ มีข้อกำหนดอะไรหรือเปล่า”

“ไม่ได้กำหนด แล้วแต่กำลังศรัทธาเลย” เชี่ยหลิงหยาได้ยินดังนั้นก็ทั้งดีใจระคนแปลกใจเล็กน้อย ถึงอย่างไรเฮ่อจุนก็เป็นแต่นักศึกษาที่ยังขาดไหวพริบอยู่บ้าง แต่อย่างไรก็ตามนี่เป็นรายรับค่าบริจาคก้อนแรก

เฮ่อจุนคันกระเป่าเสื้อ สุดท้ายก็หยิบเงินสามร้อยยี่สิบเจ็ดหยวนห้าเหมา² ออกมาถือเอาไว้พลางถาม “ใส่ตรงไหน”

เชี่ยหลิงหยา “...”

ยังมีเศษอยู่เยอะเต็มไปหมดอีก! เชี่ยหลิงหยาชี้ไปยังกล่องรับบริจาค

เฮ่อจุนเก็บค่าแท็กซีไว้ให้ตัวเองแล้ว หลังบริจาคเงินด้วยความเต็มใจก็กล่าวพลางทำตาปริบๆ “ยันต์นั้นยกให้ผมสักแผ่นสองแผ่นได้ไหม”

เชี่ยหลิงหยาคิดในใจ แย่แล้ว ฉันเพิ่งเข้าสำนักมาไม่นานจริงๆ นะ ทักษะระดับนี้ยกให้คนอื่นคงไม่ค่อยดีมั้ง

เฮ่อจุนกลับเข้าใจผิด เขาล้วงโทรศัพท์มือถือออกมาแทน “ถ้างั้นขอซื้อได้ไหมครับ แต่ตอนนี้ผมไม่มีเงินสดแล้วจริงๆ จ่ายผ่านวีแชตได้ไหม”

“ไม่เป็นไรๆ เอาไปเหอะ” ต่อให้เชี่ยหลิงหยาหน้าหนา แต่ก็ไม่กล้ารับเงินไว้หรอก เขามอบยันต์ให้อีกฝ่าย “แบบว่าเพิ่งเข้าสำนักมาจริงๆ...”

ไม่เอาเงินจริงๆ หรือว่าถ่อมตัวกันแน่ เพิ่งเรียนมาจริงหรอ เฮ่อจุนกล่าว

² เหมา คือ หน่วยเงินตราในภาษาพูดของจีน เทียบได้กับสตางค์ของไทย

ด้วยน้ำเสียงเจือความผิดหวัง “ก็ได้ครับ”

เฮอจุนจุดธูปสักการบูชาหวังหลิงกวนอีกรอบ ก่อนจะออกจากอาราม เป้าหมาย

หลังจากกลับมาถึงมหาวิทยาลัย เฮอจุนได้เล่าประสบการณ์พิศวงเมื่อคืนให้รุ่นเมตของตัวเองฟัง ทุกคนได้ฟังแล้วตอนแรกก็ขบถ แต่ก็ยังฟังก็ยิ่งเหลือเชื่อ เริ่มถามเขาว่าเมื่อคืนเมาหรือเปล่า

ไม่เพียงแต่เพื่อนในชั้นเรียนที่ไม่เชื่อ เฮอจุนยังโทรไปเล่าให้คนที่บ้านฟัง คนที่บ้านสงสัยว่าเขาคบคนไม่ดีที่มหาวิทยาลัยหรือเปล่า หรือกินยาอะไรเข้าไปถึงเกิดอาการประสาทหลอน เฮอจุนไม่รู้จะอธิบายอย่างไร แต่ตัวเขาแน่ใจว่าเหตุการณ์เมื่อคืนต้องไม่ใช่ภาพหลอนอย่างแน่นอน

หลังจากกลับไปแล้ว เฮอจุนยังลองค้นในอินเทอร์เน็ต พยายามหาว่าเหตุการณ์ที่เจอกับตัวเมื่อคืนคืออะไรกันแน่ เขาเปิดไปเจอเว็บไซต์เกี่ยวกับความรู้ลึกลับเต๋า ลองศึกษาอยู่ครึ่งวันก็ยังตัดสินใจไม่ได้

ในเว็บไซต์มีความรู้เรื่องยันต์ด้วย พออ่านเจอเรื่องวาดยันต์ เฮอจุนก็นึกถึงยันต์สองสามแผ่นที่เชี่ยวชาญให้มา จึงลองเข้าไปอ่านดูสักหน่อย

[การวาดยันต์ไม่ยากเหมือนที่เห็นในละครทีวี ผู้วาดยันต์จะต้องชำระกายจุดธูป³ จัดโต๊ะบูชา ท่องคาถา และต้องอยู่ในสภาพแวดล้อมที่สะอาดและเงียบสงบ ต้องมีจิตใจที่ใสสะอาดถึงจะวาดยันต์ออกมาได้สำเร็จ! ถึงแม้ว่าเพื่อบรมิตรจะสูงส่งสักล้าพจะลดทอนพิธีการได้ แต่หลังวาดยันต์เสร็จแล้วก็จะสูญเสียพลังไปในปริมาณมาก ถึงขั้นนอนหมดสภาพได้เลย!]

เฮอจุนคิดในใจ ถ้าอย่างนั้นก็น่าละอายใจแล้ว เขายังต้องขอยันต์กับเชี่ยวชาญอีก แม้เชี่ยวชาญเพิ่งเข้าสำนักมา แต่เดิมการวาดยันต์ลำบากขนาดนี้ ยิ่งเพิ่งเข้าสำนักมาไม่ใช่วาดแล้วจะยิ่งเหนื่อยหรือ

เมื่อก่อนหากเขาได้อ่านเรื่องแบบนี้อาจจะคิดว่าผู้เขียนต้องมกายนั่นแน่พยายามกลับยอมเชื่อหลายส่วน เขาปิดเว็บไซต์ลงด้วยความเคารพนับถือ

³ การชำระกายใจให้สะอาดก่อนทำพิธีเพื่อเป็นการแสดงความเคารพต่อทวยเทพ

แน่นอนว่าหากเขาเลื่อนลงมาอีกนิดจะได้เห็นคอมเมนต์ตอบโต้

[เหอะๆ เข้าใจผิดแล้ว! แสงปัญญาเพียงนิดบรรลุนันต์ ปุณฺณเปลีอง หมึกชาติเสียเปล่า! ว่ากันตามทฤษฎีแล้ว ถ้าคุณวาดยันต์แล้วรู้สึกยาก แสดงว่าคุณไม่มีคุณสมบัตินี้!]

ผ่านไปหลายคืน เช่อจุนกับรุมเมตออกไปดูภาพยนตร์รอบฟรีเมียร์ด้วยกัน ตอนภาพยนตร์เลิกก็ตีหนึ่งกว่าแล้ว ทุกคนตั้งใจว่าจะเดินลัดไปถนนอีกเส้นหนึ่ง ตรงนั้นเรียกแท็กซี่ได้ง่ายกว่า

เช่อจุนนึกถึงประสบการณ์ครั้งก่อนของตัวเองก็รีบเสนอทันที “เดินไปอีกทางดีกว่า ครั้งที่แล้วฉันเจอผีตรงนั้น แม่!”

เพิ่งผ่านมาไม่กี่วันเอง ตอนนั้นเขายังมีความหวาดกลัวหลงเหลือในใจ เดิมทีไม่อยากออกมามตอนกลางคืนแล้ว แต่ก็ถูกเหล่ารุมเมตรบเร้าชวนออกมาเสียได้

รุมเมตสามคนหัวเราะเยาะไล่เช่อจุน แต่เขาพูดถึงผีตอนกลางคืนแบบนี้ก็น่ากลัวจริง ๆ ด้วยเหตุนี้จึงตกลงกันว่าจะเดินไปยังถนนอีกเส้นแทน

ถนนเส้นนี้ค่อนข้างกว้าง ทว่าบนถนนไม่มีคนเดินสักคน เงียบส่วดอย่างเห็นได้ชัด

ด้านข้างของถนนเส้นนี้เป็นพื้นที่ก่อสร้าง เช่อจุนเดิมกำลังพูดถึงความรู้สึกหลังดูหนังอย่างไม่รู้เจตนาเพื่อซ่อนความกลัวของตัวเอง จู่ ๆ รุมเมตคนหนึ่งก็ตีไหล่เขาแล้วเอ่ยทัก “นายดูดี บนตึกนั้นมีผู้หญิงอยู่ใช่ไหม”

เช่อจุนตกใจจนสะดุ้งโหยง เงยหน้าขึ้นไปทันที!

แต่ไม่มีอะไรเลย

รุมเมตอีกคนผลัดคนที่พูด “หวดแกสิ ฉันก็พลอยตกใจไปด้วย ดึกปานนี้จะมีคนอยู่บนไซต์ก่อสร้างได้ไง”

รุมเมตคนนั้นหัวเราะเหะๆ “แค่หลอกเหล่าเช่อเอง เขาไม่เห็นจะกลัวพวกนายดันกลัวแทน”

เช่อจุนกำลังจะอ้าปากดำ แต่ทันใดนั้นสีหน้าก็แปรเปลี่ยน เพราะเขาสัมผัสได้ถึงลมเย็นเยือกวูบหนึ่งที่ไม่รู้พัดมาจากไหน สายลมพัดจนเขารู้สึกหนาวไปถึงกระดูก เป็นความรู้สึกเดียวกับคืนนั้นไม่ผิด

รูมเมตที่เหลือก็รู้สึกแล้วเช่นกัน หน้าซีดลงทันที “อะ...ทำไมจู่ๆ ก็หนาวขนาดนี้ล่ะ”

ความจริงพวกเขามีคำตอบในใจแล้ว ครึ่งก่อนเฮอจุนเคยบอกว่าเจอผีบังตาในละแวกนี้ไม่ใช่หรือ

เฮอจุนเปิดแฟลชจากโทรศัพท์มือถือ กลับส่องออกไปได้ไม่ถึงครึ่งเมตร ราวกับว่าถูกความมืดกลืนกินไปแล้ว ชั่วพริบตานั่นก็สัมผัสได้ถึงสายตาคู่หนึ่งที่แอบมองมา ใบหน้าซีดขาวทันใด

“แม่่ง! จะวิ่งไม่วิ่ง?”

“ฮาอ่อนแล้วว๊าย!”

ยามนี้สายลมเย็นวูบหนึ่งก็พัดผ่านมา คล้ายจะจู่โจมเฮอจุนที่คิดจะดิ่งรูมเมตวิ่งหนี!

เขาสะดุ้งโหยง พลันรู้สึกคล้ายร่างกายอุ่นขึ้น จากนั้นก็รู้สึกปลดปล่อยรอบข้างไม่เจียบงันอีกแล้ว เสียงหัวเราะของผู้คนกลับเข้าสู่โสตประสาทอีกครั้ง ถนนใต้ฟ้าเขาก็เห็นชัดแล้วเช่นกัน

สถานการณ์เปลี่ยนอย่างกะทันหันเกินไป รูมเมตอีกสามคนล้วนมีสีหน้ายากอธิบายได้ เมื่อครู่พวกเขาล้วนคิดว่าต้องวิ่งไปยังอารามแต่อย่างสุดฝีมืออยู่เลย

เฮอจุนชะงักไปชั่วขณะ ทันใดนั้นก็นึกอะไรขึ้นได้ เขาหยิบแผ่นยันต์ที่พกติดตัวออกมาจากในกระเป๋ากางเกง ทันทีที่คลี่ออกก็พบว่าขาดแดงที่เคยสืตดมชัดกลับซีดลงแล้ว ดูเกาล่งถนัดตา

“...เชี่ยอะไรนี่!”

ข่าวสารในเมืองหน่วหยางช่วงนี้มักพูดถึงเรื่องหนึ่งเสมอ พออย่างเข้าสู่กลางฤดูร้อน หลายมณฑลก็ประสบภัยแล้งที่พบเห็นได้ยาก ไม่มีฝนตกลงมานานแล้ว อ่างเก็บน้ำเมืองหน่วหยางแห้งขอดลงทุกวัน ส่งผลให้ไม่สามารถจ่ายน้ำได้ตามปกติ ตอนนี้เริ่มดำเนินการแบ่งเขตสลับกันหยุดจ่ายน้ำแล้ว และภัยแล้งที่เลวร้ายขึ้นก็ส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตของชาวเมืองไม่น้อย

โดยเฉพาะพอเชี่ยหลิงหย่าออกมาข้างนอกก็ได้ยินเสียงบ่นเป็นจำนวน

มาก เขาอาศัยในย่านธุรกิจที่มีผู้คนอาศัยอยู่อย่างคับคั่ง ไม่ว่าตลาดสดข้างหลังร้านค้าบนถนนคนเดินข้างเคียง หรือแม้กระทั่งเขตเล็กๆ ในละแวกใกล้ๆ ทุกคนต่างเดือดร้อนอย่างยิ่งกับมาตรการหยุดจ่ายน้ำ

เชี่ยหลิงหย่าอยู่คนเดียวจึงสบายตัว ไม่ต้องกังวลเรื่องกักเก็บน้ำมากนัก บ่อน้ำเก่าแก่ในอารามเต๋าก็ไม่เคยแห้งขอด น้ำในบ่ออุ่นในฤดูหนาว เย็นในฤดูร้อน สมัยเด็กคุณลุงมักตักน้ำในบ่อมาแช่เตงโมเป็นประจำ

ตื่นเช้ามาพบว่าน้ำก็ไม่ไหลอีกแล้ว เชี่ยหลิงหย่าเดินไปตักน้ำในบ่อมาล้างหน้าบ้วนปากอย่างไม่รีบร้อน เวลานี้ก็ได้ยินเสียงเคาะประตูดังขึ้น

พอเปิดประตูออกพบว่าเป็นนักศึกษาเมื่อครั้งก่อน เชี่ยหลิงหย่าจำได้ว่าเขาแซ่เฮ้อ จึงเปิดประตูต้อนรับอย่างดี “...อ้าว นักศึกษาเฮ้อ มาแต่เช้าเชียว มาราบไหว้เธอ”

เฮ้อจุนเหงื่อเต็มหน้า ยังพนมมือไหว้ครูหนึ่ง “อะ...อาจารย์เชี่ย”

ตัวเขาในตอนนี้อารมณ์เชี่ยหลิงหย่ามากยิ่งขึ้น แต่ด้วยยังไม่เข้าใจธรรมเนียม จึงกราบไหว้อย่างหัวมังกุท้ายมังกร มิน่าซ้ำยังเรียกเชี่ยหลิงหย่าว่าอาจารย์อีก

เชี่ยหลิงหย่ามองท่าทางดวงตาคูของเข “ทำไม นายเจอผีอีกแล้วเธอ”

เฮ้อจุน “...”

“ฮาๆๆ เข้ามาคุยกันข้างในเถอะ” เชี่ยหลิงหย่าเชิญเฮ้อจุนเข้ามา แล้วรินน้ำให้เขาก่อนแก้วหนึ่ง นี่เป็นน้ำจากในบ่อที่ตักขึ้นมาดื่ม จากนั้นก็นำไปใส่ภาชนะแล้วแช่เย็นไว้

เฮ้อจุนได้ตมน้ำจากบ่อที่เย็นเจี๊ยบแล้วสืบทอดน้ำท่าทางก็ดูสดชื่นขึ้นเล็กน้อย เอย่ยมขึ้นก่อน “ว้าว น้ำนี้อร่อยจริงๆ เย็นเจี๊ยบ แถมน้ำหวานนิดๆ ด้วย”

หลังจากนั้นเฮ้อจุนก็เล่าประสบการณ์เจอผีรอบที่สองของตัวเองให้ฟัง มิน่าซ้ำยังมองเชี่ยหลิงหย่าด้วยความเคารพเป็นพิเศษ เขาคิดว่าที่อาจารย์เชี่ยบอกว่าตนเพิ่งเข้าสำนักนั้น ที่จริงแล้วเป็นการถ่อมตัวมากกว่า!

เชี่ยหลิงหย่าได้ยินว่ายันต์ของตัวเองได้ผลอย่างน่าอัศจรรย์ก็อยากซักถามต่อ แต่พอเห็นสายตายกย่องเชิดชูจากเฮ้อจุนก็ทำให้เขาละอายใจ ด้วยเหตุนี้จึงตมน้ำด้วยสืบทอดน้ำ

เฮ่อจนเล่าเพิ่มอย่างน่าสงสาร “ผมคิดว่าเปลี่ยนทางแล้วคงไม่เจออะไร ผลคือหลังกลับไปแล้วถึงเพิ่งรู้ว่าไซต์ก่อสร้างตรงนั้นเคยมีคนงานพลัดตกลงมาตาย! ผมไม่กล้าเดินไปแถวนั้นอีกแล้ว!”

ถนนสองเส้นนั้นล้นผ่านไซต์ก่อสร้าง มิน่าละ

“นายก็ค้นหาที่เหลือเกิน กลางค้ำกลางคืนอย่าพูดถึงผีแสงมัวชั่ว ถูกพวกมันได้ยินเข้าแล้วจะโห่ใครละ” เชียหลังหย่าอบรมสั่งสอนว่าตอนกลางคืนพลังอินเข้มข้น ทางที่ดีควรระวังคำพูดและการกระทำ

อีกอย่าง เป็นไปได้ว่าช่วงนี้เฮ่อจนค่อนข้างดวงตก มิฉะนั้นสถานที่ตรงนั้นมีคนสัญจรไปมาทุกวัน เพราะอะไรถึงดันมีแค่เขาที่เจอดี

เฮ่อจนกลัวจนตัวสั่น กล่าวพาลงลูบตุ่มหนึ่งโกที่แขน “ไม่เอาไม่พูดแล้ว ยันต์ที่เหลือถูกรูมเมตเอาไปหมดแล้ว อาจารย์เชีย ผมขอยันต์เพิ่มอีกสักแผ่น สองแผ่นได้ไหม”

เซียหลังหย่าไม่คิดไม่ฝันว่ายันต์ของตัวเองจะใช้ได้ผลจริง ๆ เขาฝึกवादเรื่อยเปื่อยแล้วเก็บเอาไว้ ดังนั้นเลยไปรื้อหาแผ่นที่สภาพสมบูรณ์มาให้เฮ่อจน

เฮ่อจนคิดว่าเซียหลังหย่าวดยันต์ขึ้นมาด้วยความลำบากจึงไม่กล้าขอมาก เขาซาบซึ่งใจอย่างยิ่ง ก่อนกล่าวอย่างละอายใจ “ผมยังไม่ได้เงินค่าขนมเพิ่ม... อะแหม แต่ผมนัดพวกรูมเมตเอาไว้แล้ว ไว้วันหลังจะมากอบไหว้เทพหลิงกวนด้วยกัน”

“ได้เลย ยินดีต้อนรับเสมอ” เซียหลังหย่าไหนเลยจะถือสา เขาแทบอยากบอกเฮ่อจนว่าฉันจะให้เปอร์เซ็นต์กับนายต่อการพาเพื่อนมาหนึ่งคน แต่ก็อดกลั้นเอาไว้ เพราะนี่เป็นอารามเจ้าอันศักดิ์สิทธิ์

เฮ่อจนเข้าไปกราบไหว้ในวิหารตามธรรมเนียม ก่อนบอกว่าตัวเขาเจียดเวลาออกมา ต้องกลับไปเรียนแล้ว

เซียหลังหย่าร้องเฮ่อจนไว้ก่อน ชี้แก้วน้ำที่อีกฝ่ายเพิ่งดื่มหมดไปพาลงกล่าว “เอ่อ จริงด้วย นักศึกษาเฮ่อ น้ำแก้วนี้...นายคิดว่าอร่อยจริง ๆ เหรอ”

เฮ่อจนตอบทันที “จริง ๆ ครับ อร่อยกว่าน้ำแร่ที่ผมเพิ่งซื้อข้างทางเยอะเลย เน่นอนว่าไม่ได้อุปทานไปเอง!”

ซุนฟู่หยางเป็นเจ้าของร้านหนังสือพิมพ์ ไซ่แล้ว หมายถึงร้านหนังสือพิมพ์
หน้าทางเข้าอารามเป้าหยางนั้นแหละ ครอบครัวของเขาอาศัยอยู่ในละแวกนี้
ช่วงนี้ไม่เพียงแต่อากาศร้อนอบอ้าว ไม่มีฝนตก แต่เซตยังหยุดจ่ายน้ำบ่อยๆ
ด้วย ส่งผลให้คนในครอบครัวอารมณ์ไม่ค่อยดีนัก

ซุนฟู่หยางไม่ได้อาบน้ำสามวันแล้ว ร่างกายเต็มไปด้วยกลิ่นเหม็น แต่ก็
ทำอะไรไม่ได้ น้ำที่กักเก็บเอาไว้ตอนช่วงที่จ่ายน้ำก็ไม่พอใช้ในชีวิตประจำวันหรือ
อาบน้ำได้ทั้งครอบครัว เพียงพอแค่เด็กเล็กเท่านั้น ครอบครัวของเขาตม่น้ำดื่ม
มาแต่ไหนแต่ไร ตอนนี้ต้องหันไปซื้อน้ำถังมาดื่มแทน พานให้ซุนฟู่หยางซึ่งเป็น
คนมัธยัสถ์รู้สึกอารมณ์ไม่ค่อยแจ่มใสสัก

ยามนี้การเคลื่อนไหวข้างๆ ดึงดูดความสนใจของซุนฟู่หยาง เขาชะเง้อ
หน้ามอง อารามเป้าหยางที่ปิดประตูเงียบมาหลายเดือนในที่สุดก็เปิดออกแล้ว
ในมือเจ้าของคนใหม่มีกระดาดข่มหนึ่ง

ซุนฟู่หยางเขาที่ตรงนี้เปิดร้านมาได้หลายปีแล้วจึงเข้าใจสถานการณ์ของ
ที่นี่ดี เดิมทีอารามเป้าหยางมีนักพรตเพียงรูปเดียวตลอดมา นั่นคือนักพรตหวัง
ผู้มาราบไหว้วินชาบางตามาก หลายเดือนก่อนคล้ายว่านักพรตหวังล้มป่วย
ไม่รู้ว่าเป็นอย่างไร ปกติแล้วเห็นสีหน้าสดใสเลยคิดว่าไม่เป็นอะไร มารู้อีกที
ก็ได้ยินว่าคนเสียชีวิตไปแล้ว

อารามหลังนี้ถูกส่งต่อให้หลานชายของนักพรตหวัง นั่นคือเซียหลิงหยยา
เด็กหนุ่มที่กำลังเปิดประตูอยู่ตอนนี้

ซุนฟู่หยางเคยคุยกับเซียหลิงหยยา เขารู้ว่าอีกฝ่ายยุ่งกับงานศพของนักพรต
หวัง ไหนจะต้องจัดการงานเบ็ดเตล็ดที่กองพะเนินภายในอารามอีก เนื่องด้วย
มีตัวคนเดียว ไม่มีทางที่จะดูแลได้ทั้งหมด ดังนั้นจึงปิดประตูเงียบมาโดยตลอด

วันนี้คงเคลียร์งานหมดแล้วมั้ง ซุนฟู่หยางคิดในใจ ไม่รู้ว่าหลังจากนี้
เซียหลิงหยยาจะทำอะไรต่อ ชายที่นี้ ออกบวชเอง หรือว่ารับสมัครนักพรต
เข้ามา เห็นเด็กหนุ่มหน้าตาดี แถมยังเรียนจบมหาวิทยาลัย ก็คง...

ยามนี้เซียหลิงหยยาคลี่กระดาดในมือออกแล้วดัดลงข้างประตู บนกระดาด
สีแดงเขียนอักษรพู่กันที่ค่อนข้างแข็งทื่อว่า “น้ำจากบ่อฟรี” สมัยเด็กเขาเคยฝึก
เขียนพู่กันกับหวังอวีจี้ช่วงหนึ่ง แต่เพราะสมาธิสั้นจึงฝึกไม่ชำนาญ พอจะ

พูดได้ว่าบรรจบน้อยก็เท่านั้น

ซุนฟู่หยางนึกขึ้นได้ว่าอารามเป้าหยางคล้ายมีบ่อน้ำเก่าแก่ ช่วงนี้อากาศร้อนอบอ้าวขนาดนี้ ทุกพื้นที่ล้วนหยุดจ่ายน้ำ เลี้ยวซ้ายเปิดอารามให้ทุกคนมาตักน้ำฟรีนับว่าเป็นเรื่องดี อีกทั้งยังอาจเพิ่มผู้มากราบไหว้ได้บ้าง

ลำพังแค่ตัวซุนฟู่หยาง เขาคิดในใจว่าจะตักน้ำกลับไปสักถังจะได้อาบน้ำสักที ถึงอย่างไรบ้านเขาก็อยู่ไม่ไกล

เชียวหลิงหยาราวกับอ่านความคิดซุนฟู่หยางได้จึงเดินเข้ามาทักทาย อธิบายเรื่องที่ตั้งใจว่าจะเปิดอารามให้คนเข้ามาตักน้ำฟรี แถมยังบอกซุนฟู่หยางว่า ถ้าหากจำเป็นต้องใช้ก็เข้าไปตักเองได้เลย

แน่นอนว่าซุนฟู่หยางต้องตกลงอยู่แล้ว เขาโทร.ไปบอกคนที่บ้านให้นำภาชนะใส่น้ำมา

เขาเซาที่นี้มานานแล้ว รู้เพียงแค่มีบ่อน้ำเก่าแก่อยู่หนึ่งบ่อ แต่ยังไม่เคยเข้าไปดูเองกับตา ถึงขนาดเคยคิดว่าบ่อน้ำนั้นแห้งขอดไปแล้วด้วย

ภรรยาของซุนฟู่หยางนำถังน้ำมันที่ล้างสะอาดแล้วมาสองถังแล้วตักน้ำใส่จนเต็ม ซุนฟู่หยางมองดูเวาบหนึ่ง น้ำจากบ่อไม่เพียงแต่ใสสะอาด ยังมีไอน้ำเย็นๆ เกาะอยู่ด้วย ช่างดี น้ำมันมีละอองน้ำจับอยู่บางๆ หนึ่งชั้น พอยื่นมือไปลูบก็ได้รับความเย็นสบาย

คุณนายซุนเอ๋ยซิ่น “ในอารามเย็นสบายมาก โดยเฉพาะริมบ่อน้ำ ฉันถามเลี้ยวซ้ายมาแล้ว น้ำในบ่อดื่มได้ด้วย แค่นำไปต้มก็ดื่มได้เลย แต่น้ำสองถังนี้คุณเอาไปอาบก่อนแล้วกัน”

ซุนฟู่หยางพยักหน้าพลัน ในที่สุดก็ได้อาบน้ำแล้ว

...

ระหว่างที่คุณนายซุนเดินทางกลับก็พบเพื่อนบ้านพอดี แน่นอนว่าทุกคนพากันถามว่าเธอไปตักน้ำมาจากที่ไหน คุณนายซุนก็ตอบตามความจริง แถมยังบอกให้ทุกคนลองลูบถังน้ำดู กลับมาแล้วยังเย็นอยู่เลย

ภัยแล้งช่วงหลายวันนี้ ได้ยินว่าคนที่อาศัยแถบชานเมืองยังต้องขึ้นไปชูดตาน้ำบนเขามาใช้ พวกเขาอาศัยอยู่ใจกลางเมืองยิ่งไม่มีหนทาง พอรู้ว่าอาราม

เป้าหยางที่อยู่ไม่ไกลมีบ่อน้ำสะอาดก็พากันตื่นตื่น โดยเฉพาะบ้านที่สมาชิกครอบครัวเยอะยิ่งขาดแคลนน้ำใช้ ต่างนัดกันไปตักน้ำทันที

อีกด้านหนึ่ง ชุนฟูหยางก็กระจายข่าวนี้แก่เจ้าของร้านในละแวกใกล้ๆ อย่างใจกว้าง เชี่ยหลิงหย่าไม่สนิทสนมกับคนเหล่านี้ แต่ตัวเขาสนิทสนมเป็นอย่างดี บางคนอาจไม่ได้อาศัยอยู่ในละแวกนี้ แต่ก็ตักน้ำไปตุนไว้ในร้านของตัวเองแค่สำหรับล้างมือหรือเข้าห้องน้ำเท่านั้น ถึงอย่างไรก็อยู่ข้างๆ นี้เอง

ใช้เวลาไม่ถึงครึ่งวัน หนึ่งบอกสิบ สิบบอกร้อย อารามเป้าหยางที่เคยเงียบเหงาก็คึกคักขึ้นมาชั่วพริบตา

นี่เป็นข้อได้เปรียบสำหรับการมีทำเลที่ตั้งที่ดี เวลาเมื่อไหร่ที่ตัวพริบตาก็เป็นที่นิยมขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

ริมบ่อน้ำมีภาชนะวางเรียงรายเป็นแถวยาว มีทั้งขนาดใหญ่และเล็ก เหล่าเจ้าของต่างยืนคุยกันอยู่ด้านข้าง พอถึงคิวตัวเองก็เข้าไปตักน้ำจนเต็ม เป็นไปอย่างมีระเบียบเรียบร้อยมาก ถ้าหากเป็นของเจ้าของร้านค้าข้างเคียงก็ฝากคนช่วยตนเองเฝ้าของก่อน พอถึงคิวแล้วก็ค่อยออกมาเรียกหน้าทางเข้า

ในลานแม่น้ำได้ปลูกต้นไม้ใหญ่ แต่พื้นที่ร่มเงาจากสิ่งปลูกสร้างก็กว้างมากเช่นกัน แม้ร่มเงาเย็นสบาย

ยิ่งคนมากันมาก เชี่ยหลิงหย่าจึงยกม้านั่งจากข้างในมาให้ทุกคนได้นั่งพักระหว่างรอด้วย

“ลำบากเธอแล้ว เสี่ยวเชี่ย” คนที่อยู่ละแวกใกล้ๆ รู้จักเชี่ยหลิงหย่า จึงกล่าวขอบคุณ

เชี่ยหลิงหย่ายิ้มกว้าง ก่อนจะหายเข้าไปตักน้ำแล้วชงชามาให้ทุกคนที่กำลังรอได้ดื่มกัน แล้วก็ถือโอกาสแนะนำเย็นที่แชเอาไว้ในบ่อน้ำขึ้นมาด้วย การกระทำนี้ทำให้ทุกคนเกิดความรู้สึกดีทั้งต่อเขาและอารามเป้าหยาง

ผู้คนทั้งนั่งทั้งยืนอยู่ในลาน อยากดื่มชาที่ดื่ม ไม่อยากดื่มชาที่รินน้ำเปล่าจากอีกเหยือกหนึ่งได้ อันที่จริงคนส่วนใหญ่มาตักน้ำเพื่อนำกลับไปใช้ล้างผักหรืออาบน้ำ แต่เชี่ยหลิงหย่าแนะนำน้ำในบ่อที่ผ่านการต้มแล้วมาเสิร์ฟให้พวกเขา พอพวกเขาดื่มแล้วถึงพบกับความแปลกใจ

เอ๋? น้ำนี้เหมือนว่า...อร่อยมากเลยแฮะ

ไม่ว่านำไปต้มเพื่อชงชาหรือแช่เย็นแก้กระหายก็อร่อยมากทั้งนั้น โดยเฉพาะอย่างหลัง วันที่อากาศร้อนจัดได้ดื่มน้ำเย็นๆ สักแก้วแบบนี้ ความสดชื่น ความเย็น ความหวานเข้าปากตกถึงท้อง ทำให้ผู้ดื่มสดชื่นขึ้นมาก

และไม่รู้ว่าคิดไปเองหรือเปล่า รวกับว่าความคิดที่ตีบตันเพราะอากาศร้อนจัดถูกชะล้างออกไปจนผ่อนคลาย ปลอดโปร่งขึ้นทันตา!

หลายคนอาศัยอยู่ในละแวกนี้มานานมากแล้ว แต่ไม่เคยมาเหยียบอาราม เป้าหมายเลยสักครั้ง กระทั่งเกิดวิกฤตสถานการณ์ในตอนนี้ เมื่อมาเพื่อดักน้ำ ถึงพบว่าข้างในไม่เหมือนกับที่เห็นภายนอก ดูโบราณเรียบง่าย เย็นสบาย ให้ความรู้สึกสงบอยู่ข้างท่ามกลางความวุ่นวายข้างนอก

ได้เข้านั่งข้างในพลางดื่มน้ำเย็นๆ อากาศร้อนอบอ้าวที่สะสมมาหลายวันนี้ พริบตาเดียวก็ถูกขจัดออกไปไม่น้อย

คนที่เดิมที่ไม่คิดจะนำน้ำในบ่อที่ยังไม่ผ่านการต้มไปดื่มต่างเปลี่ยนความคิด รสชาตินี้ไม่ต่างอะไรจากน้ำแร่บรรจุถึงที่ซื้อเข้าบ้านเลย มีหน้าซำคล้ายว่า จะดีกว่าด้วย!

“บ่อน้ำสะอาดแบบนี้หาได้ยากแล้วในยุคนี้ ตอนเด็กเราเคยอยู่ในชนบท ดักน้ำในบ่อขึ้นมาดื่มได้เลย”

“ใช่ๆ ตอนนั้นไม่กลัวแล้ว ต้องต้มก่อน”

ทุกคนพูดคุยกันอย่างเบิกบานใจ บรรยากาศแห่งการรอคอยผ่านไปอย่างรวดเร็วมาก

...

ไม่ใช่คนแก่คนเฒ่าทุกคนจะชอบไปเดินร่ำออกกำลังกายที่ลานจัตุรัส อย่างเช่น แม่ของขุนฟูหยาง

หลังจากที่บ่อน้ำในอารามเป้าหมายเปิดให้บริการ ยายขุนก็รับหน้าที่ดูแล การต่อแถว คอยดูแลให้การดักน้ำเป็นระเบียบเรียบร้อย คนมาดักน้ำที่บ่อน้ำในอารามเป้าหมายมีมากขึ้นทุกวัน โดยเฉพาะพ่อค้าในตลาดสดข้างๆ ยังมีประชาชนที่ขาดแคลนน้ำกินน้ำใช้ ตอนนี้ต้องใช้เวลารอคอยค่อนข้างยาว

ทุกวันยายขุนจะรีบกินมื้อเย็นให้เสร็จแล้วเดินทอดน่องมายังอาราม

เป้าหยาง หลังวางถังต่อแถวเสร็จแล้วก็พูดคุยกับคนคุ้นเคยพลางตากอากาศ
เย็นสบาย จนถึงคิวตัวเองก็วานให้คนหนุ่มแข็งแรงมายกถังน้ำไป

พวกเขาเหล่านี้อยู่ในวัยกลางคนเริ่มมีอายุ ถึงอย่างไรก็ว่างไม่มีอะไรทำ
ปกติแล้วมักไปเดินเล่นที่ลานจัตุรัสเป็นประจำ ตอนนี้อยู่แค่ย้ายสถานที่มา
ต่อแถวพลางคุยเล่นพลางในอารามเต้าแทน ระหว่างนั้นหากหิวน้ำก็สามารถดื่ม
น้ำเปล่าเย็นๆ ที่เตรียมไว้ให้ฟรีในอารามเต้าได้ หากว่างก็ซื้อเมล็ดแตงมากินเล่น
ได้ด้วย

อารามเต้าเริ่มขายเมล็ดแตงแล้ว แม้ข้างๆ มีร้านสะดวกซื้อ แต่ทุกคน
ต่างสมัครใจเลือกซื้อที่นั่นแทน

เพียงไม่กี่วันยายซุนก็รู้สึว่าตัวเองเริ่มชินกับการเดินทอดน่องมาที่อาราม
ตากอากาศ พูดคุย แล้วดื่มน้ำ

“น้ำนี่ในบ้านเราก็เริ่มดื่มดื่มเองแล้วเหมือนกัน ฉันชิมดูแล้วไม่เลว ดีกว่า
น้ำซื้อเป็นไหนๆ”

“ฮ่าๆ เมื่อวานฉันรีบก็เลยไม่ได้ดื่ม ดื่มไปเลยสองอีก อร่อยมาก
ไม่เป็นไรเลย!”

“ดื่มน้ำดิบไปเลยไม่ค่อยดีนะ...”

...

เช้าหลังหย่าเปิดถุงเมล็ดแตงใบใหญ่แล้วเทลงบนถาด หลายวันนี้อาบน้ำเปลี่ยน
สถานที่อ่านหนังสือมาเป็นลานข้างหน้าแทนแล้ว เวลาว่างก็ไปดื่มน้ำ ชายหนุ่ม
ขบเคี้ยวนิดหน่อย

แม้ว่าตอนนี้ยังไม่มีใครเข้าไปกราบไหว้ แต่ก็เป็นการเริ่มต้นที่ดี อย่างน้อย
ตอนนี้เพราะมีคนมาตักน้ำรวมกันทำให้บรรยากาศคึกคักขึ้นมาก คนสัญจร
ผ่านก็ไม่เหมือนเมื่อก่อนที่ไม่แม้แต่จะขายตามองเข้ามาข้างใน ถึงอย่างไรก็ล้วน
เป็นเพราะได้รับอิทธิพลจากคนจำนวนมาก

เช้าหลังหย่าอยากรับสมัครนักพรตสักรูปหนึ่ง อารามของเขาเดิมทีไม่ได้
มีชื่อเสียงอะไร ทุกคนเต็มใจมาก็จริง แต่ไม่ได้เต็มใจมาจุดธูปกราบไหว้ นับ
ประสาอะไรกับเป็นผู้ศรัทธา แม้แต่นักพรตสักรูปยังไม่มี มีเพียงนักศึกษา

จบใหม่หน้าละอ่อนอย่างเขาเท่านั้น ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมถึงไม่มีใครเข้ามากราบไหว้องค์เทพ

แต่การรับสมัครนักพรตไม่ใช่เรื่องง่ายเหมือนการรับสมัครพนักงานในร้านอาหาร นอกจากเขาต้องจ่ายเงินเดือนแล้ว อีกฝ่ายยังต้องมีบัตรนักพรตที่ผ่านมาตรฐานด้วยถึงจะประกอบอาชีพได้

แล้วเมื่อไหร่จะได้นักพรตผ่านมาตรฐานล่ะ เขาจะต้องขายเมล็ดแตงอีกกี่ห่อกัน...

คนไม่รู้เรื่องภายในเห็นหนุ่มหล่อขายเมล็ดแตงคนนี้ก็คิดว่าเป็นฆราวาสประจำอารามเต้าหลังนี้ หรือไม่ก็มาทำหน้าที่ดูแลกิจการแทน ยังมีคนชวนเขาคุยว่า “ที่นี้เย็นสบายมาก ๆ เลย ฉันคิดว่าอารามหลายแห่งปลูกต้นไม้เพื่อต้อนรับแขก ถ้าหากเจ้าอารามของพวกเธอปลูกต้นไม้ใหญ่สักสองต้นบรรยากาศคงดีขึ้นมากเลย”

แต่ตำแหน่งเจ้าอารามว่างอยู่นะสิ...

เซี่ยหลิงหย่าได้ยินแบบนี้ก็ตอบว่า “คุณอา ในลานของเรามีบ่อน้ำ บ่อน้ำมีห้าธาตุเป็นอิน ถ้าหากปลูกต้นไม้ใหญ่เพิ่มจะนำพาโชคร้ายมาให้ ดังนั้นจึงปลูกได้แค่ต้นไม้จำนวนหนึ่ง”

คุณอาคนนั้นอึ้ง “เด็กหนุ่มแบบเธอ...”

คำพูดข้างหลังคงอยากบอกว่าช่างม่งายเหลือเกิน แต่พอคิดว่าที่นี่เป็นอารามเต้าจึงไม่ได้พูดออกมา

เซี่ยหลิงหย่ายิ้มตอบ แม้เขามีความรู้แฉ่ง ๆ ปลาย ๆ แต่ก่อนหน้านี้ได้อ่านเจอเรื่องนี้ในสมุดบันทึกเป้าหยางสักเล่ม

ในศาสตร์ด้านฮวงจุ้ย ตำแหน่งบ่อน้ำสำคัญมาก หากขุดบ่อน้ำถูกตำแหน่งจะส่งผลดีต่อตัวบ้าน น้ำในบ่อก็จะกลายเป็นน้ำมหัศจรรย์ แต่หากขุดผิดตำแหน่งก็จะนำพาสิ่งอัปมงคลมาให้ น้ำในบ่ออาจเป็นยาพิษก็ได้ ก็อาจจะเป็นน้ำแห่งความตายได้เช่นกัน

บ่อน้ำในอารามเป้าหยางเป็นทรงแปดเหลี่ยม แฝงความหมายถึงการเสริมธาตุทองกับน้ำควบคู่กัน ตำแหน่งที่ขุดก็เป็นตำแหน่งที่นำพาความรุ่งเรืองเข้ามา

ได้ยืนยันว่าก่อนชุดบ่อน้ำเป็นสมัยที่เจ้าอารามเร็นยังอยู่ เขาลงมือคำนวณด้วยตัวเอง ตอนที่ชุดบ่อน้ำก็ต้องรอฤกษ์ที่แม่นยำ บ่งบอกถึงความตั้งใจรอบคอบ ถึงอย่างไรวิชาฮวงจุ้ยก็ยึดถือสายน้ำเป็นหลัก

อีกอย่างที่คนเหล่านั้นรู้สึกสับสนหลังดื่มน้ำก็ไม่ใช่ว่าความเข้าใจผิดหรือความบังเอิญ อันดับแรกเป็นเพราะพิธีพิถันเลือกตำแหน่งตอนชุดบ่อน้ำคุณภาพน้ำจึงยอดเยี่ยม รองลงมาอาจเป็นผลพวงมาจากการที่เชี่ยวชาญห้องคาถาอ๋ิมทิพย์ช่างบ่อน้ำอย่างเต็มที่เวลาวาง

คาถาอ๋ิมทิพย์เป็นคาถาที่บันทึกใน คัมภีร์อวิ้นจีเจ็ดส่วน ตำรานี้รวบรวมขึ้นในราชวงศ์ซ่งเหนือ เขียนและเรียบเรียงโดยจางจวินฝาง เนื้อหาข้างในเกี่ยวข้องกับคัมภีร์มากมาย อารามเป่าหยางมีฉบับคัดลอกด้วยลายมือหนึ่งชุดผ่านยุคสมัยมาอย่างยาวนาน ทั้งยังเขียนอธิบายเพิ่มเอาไว้อีกด้วย เวลาเชี่ยวชาญอ่านบันทึกมักจะค้นหาเนื้อหาอ้างอิงในหนังสือเล่มอื่นควบคู่ไปด้วย หรือเวลาอ่านเจออะไรก็ลองทำตาม ไม่คิดว่าจะได้ผลจริงๆ

การใช้คาถาอ๋ิมทิพย์นี้จริง ๆ แล้วต้องท่องหน้าอาหาร ใช้จิตวิญญาณควบคุมปรารถนาให้อาหารลงสู่กระเพาะ แถมยังช่วยให้เลือดไหลเวียนได้ดีด้วย

หลายวันนี้เชี่ยวชาญศึกษาบันทึกเพิ่มเติม ก่อนข้างใช้เวลาไปกับยันต์คาถาและวิชาปลีกย่อยเหล่านี้ ระหว่างที่ศึกษาค้นคว้าก็คิดได้ว่าคงใช้วิธีการแบบเดียวกับเฮ่อจุนที่ค่อยๆ พัฒนากลายเป็นผู้ศรัทธาไปตลอดไม่ได้ วิธีนั้นต้องใช้เวลาอันยาวนานไป อีกอย่าง ตัวเขาก็ไม่ใช่นักพรตด้วย อย่างไรก็ตามต้องทำให้อารามเป่าหยางเป็นที่รู้จักเสียก่อน